

"Iubite cetitoriu, multe prostii ai fi cetit de când ești. Cetește, rogu-te, și ceste și, unde-i vede că nu-ți vin la so-coteală, ie pana în mână și dă și tu altceva mai bun la iveală, căci eu atâta m-am priceput și atâta am făcut."

Ion Creangă

Singur

Serie nouă, Nr. 9-10

Decembrie 2008 - Ianuarie 2009 (număr dublu)

Prin artiștii țării, Dumnezeu trăiește în România

Preț: 1 leu

Apare la data de 15 a fiecărei luni

Revistă de cultură, civilizație și
atitudine morală

Web: www.revistasingur.ro
ISSN:1584-0557

NICHITA STĂNESCU la ȘIȘEȘTI (mai 1981)

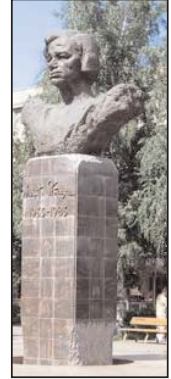
(fragmente de mărturisire ce apar și pe
coloana sonoră a documentarului
"NICHITA STĂNESCU. O EVOCARE")

Amintiri despre GEORGE CĂLINESCU

Profesorul Titu Dinuț a avut privilegiul de a-l fi avut oaspete pe Nichita Stănescu, în luna mai, 1981. Nichita Stănescu, alături de soția sa, Dora, însoțiti de mai mulți prieteni, scriitori și admiratori din Severin, a făcut - după cum mărturisirea, mult mai târziu Titu Dinuț - ca aerul casei lui din comuna Șişești, "să vibreze". În jurul unei mese cu care gazda își cinstea oaspeții, plină de bucate pregătite la iuteală, Nichita Stănescu a purtat dialoguri cu fiecare, a însuflețit discuția și i-a însuflețit pe fiecare cu vorbele sale. Printre acestea, amintirile sale despre George Călinescu, în postura de evocator al lui Tolstoi, sunt antologice. Ineditul acestei evocări constă în maniera în care Nichita îl imită pe profesorul său, în rostirea lui prelungă și legănată, în accentele sale patetice, în inflexiunile variind de la tonalități înalte, la unele foarte joase. Savoarea integrală a acestei evocări constă, însă, în ascultarea înregistrării vocii lui Nichita, înregistrare făcută pe o casetă simplă, de casetofon, o înregistrare preluată tehnic de noi spre a o reînprospăta și conserva, astfel, ca document de istorie literară.

Nichita Stănescu își începe evocarea cu evlavie, descriindu-și profesorul în cuvinte foarte exacte: "Eu am avut norocul să-mi fie profesor George Călinescu. Era așa, micuț și leonin (...) Și a venit în pas grăbit la catedră... Și eu stăteam în rândul întâi, să-l sorb, altfel... Era așa: dacă puteam să-l fur între pleoape, eram o fură... Era să fac criză de infarct!" Începând de aici, Nichita intră într-un fel de transă actoricească, imitându-și maestrul: "Tolstoi, de la Anna Karenina, a zis: «Când voi muri, voi spune tot adevărul despre femei!» Revine, și exclamă patetic: "Domnule, eu eram înnebunit!" După care, își reia savurosul recital imitativ: "«Dar atunci, voi trage repede, peste mine, capacul!»" Face o paranteză și precizează: "Da, avea și un accent moldovenească, foarte suav, care îndulcea puțin vorbirea, fără nici o chestie..." Și continuă scena anterioară, cu mare emoție: "M-am speriat! Și când am văzut cabotinismul întins dincolo de limite, care devenea deja artă pură, mască... Nu

înțelegeam nimica, domnule! Eram așa... Era să cad sub bancă! A fost un șoc, dom'ne!" Iar evocarea inedită a lui Călinescu se termină - pe acea înregistrare audio - astfel, cu aceeași voce a la Călinescu: „< Eu, ca și Anaximene, mă plimb printre fenomene!>” Cu mare admirație, Nichita concluzionează tranșant: "Ehe, a fost un geniu, dom'ne, geniu național!"

A IUBI
A iubi nu-i totuna cu a fi îndrăgostit.
A iubi este o constanță.
A fi îndrăgostit este o toană.
Sau un ton.

STOMACUL
Stomacul este un animal
Cu care nu trebuie
Să pornești la pascut.

BUCATA DE CARNE
Petre,
De ce îmi iei bucată aia?
Aia, la care am pofit eu...
Tocmă aia mi-o iei!

Eu n-o mănânc de dragul
Că nu vreau s-o mistui;
Vreau întâi s-o văd.
Burta n-are ochi.

SOLDATUL
- Nu-mi lăsați mie,
numai mie, haiku-ul acela,
al dumneavoastră?

- E al dumitale!
Dacă vrei să îți-l lași
numai dumitale,
lasă-ți-l, că-i al tău...
Domnule,
eu nu regret nimic din gestul
pe care-l fac
pentru că toate bătrân soldat
și cunoscut toate mirosurile
puștii albe.

Prelucrare de DAN ȘALAPA

Proiect "SINGUR" pentru reviste tipărite

Revista SINGUR distribuie gratuit câte un exemplar tuturor redacțiilor revistelor de cultură din România și din străinătate, de care are știre.

Redacțiile revistelor care nu au primit până acum revista noastră sunt rugate să ne anunțe prin formulele de comunicare din ultima pagină.

Redacțiile revistelor care nu mai doresc să primească publicația "SINGUR" sunt rugate să ne anunțe pentru a le scoate din regimul de difuzare.

Redacțiile revistelor care doresc să le promovăm un colaborator sunt rugate să ne contacteze.

Redacțiile revistelor care doresc să promoveze un colaborator al nostru sunt rugate să ne contacteze.

Redacțiile revistelor care doresc să afle părerea "Cititorului de reviste" sunt rugate să expedieze câte un exemplar din fiecare număr, pe adresa redacției noastre.

Să aveți pace,
Redacția SINGUR

Momentul de inspirație

Poem pentru Nichita

ne apropiem
fără să atingem pământul
de mahul pe care stă el și cântă:
domnule
îndrăznim într-un târziu
de ce tragi dumneata
noaptea
cu pușca?
v-am speriat? hohotește el
mângâind teava prin care
cerneala țâșnește aprinsă,
își deschide clasorul și zice:
râni
colecționez
și fac schimb de râni,
aș vrea să o am
pe cea mai frumoasă...
dăm din umeri neputincioși
întucât
noi mai cunoaștem
secretul buruienilor tămăduitoare;
domnul N ar vrea să învețe,
dar nu are timp
- mișcă o frunză (a înțelesului) -
flutieră
și începe potopul
tulburat Dumnezeu
de urechi
il ridică:
de ce tragi dumneata în Noapte cu pușca?
Te-am speriat?
murmură el
mângâind teava
prin care cerneala
țâșnește aprinsă...
Te-am speriat,
dar nu trăgeam
dar nu trăgeam
doar „mă-nzețiam”
„mă inzețiam”...

Dina HORVATH

ABONAMENTUL
LA REVISTA
"SINGUR"
NU TE LASĂ
SINGUR!

Laurențiu-Ciprian TUDOR

Scriitorul

Întrucât trebuie să scriu un articol repede (mereu las pe ultima clipă) și nu am nici un chef să fac ceva amplu și pregătit pe vremea asta apăsătoare de sfârșit de noiembrie, voi scrie ceva dintr-un foc, ceva ce simt că vine în așa fel de la sine încât parcă s-ar scrie singur: voi scrie despre scriitor. Oricum am deja o serie de impresii pe acest subiect și chiar mai mult decât atât: o anumită îmbujorare și un soi de rușine vecină cu stânjenala față de faptul că trebuie să recunosc că scriu și, uneori, mai și public. Poate pentru că simt scrisul atât de tare legat de intimitate și de inițiere, încât aproape nicio dată, nu mă prezint ca poet sau scriitor. Nu pentru că nu sunt, încă, „cineva” ci pentru că e cumva ca în cazul marilor sentimente, ca în cazul rugăciunii: nu faci public, nu vorbești despre asta, doar aprofunzi, trăiești pur și simplu. Tot ce e de rămas rămâne în actul asta de rumegare care este scrisul, act care, ca orice mediere, te protejează și îți permite să rămâi ascuns, oarecum în penumbra. Îți lasă o anumite virginitate, o anumită iluzie, un anumit idealism. Este armura și, în același timp, camuflarea ta, modalitatea în care poți rămâne invizibil, timid și inocent. Fiecare scriitor se înconjoară de scrisul lui ca viermele de mătase, de firul cel alb. Va să se fie și fluturile, dar în interiorul coconului, derulându-și zborul într-o altă dimensiune, în acea interioritate de esență edenică, jumătate amintire lină sau luxuriantă, jumătate proiecție continuatoare. Oricum ar fi, scrisul protejează și descrie un spațiu ideal, în care timpul și fericirea nu se trec.

Chiar și când se pune problema manifestării publice a scriitorului (evenimente culturale, cenacluri, interviuri), te simți cumva protejat. Nu e o naștere sau un sărut în direct, tu doar „te citești”, ceea ce face, repet, ca raportul, contactul să fie protejat, mediat, ca atunci când îți povestești o amintire... (Scrisul ca o haină care te face)... În plus, la astfel de adunări, nu dă iama oricine. Te aștepti ca oamenii să vină, într-un anume fel, pregătiți, să fie inițiați, să-ți semene, să poată empatiza, doar așa, într-un aer purificat, împrietenit, te poți întredeschide.

Pe de altă parte, dincolo de această discreție, nu e de neglijat nici statutul ambiguu, ca prestigiu social, pe care îl are scriitorul. Privind diacronic nu poți găsi o etapă istorică în care acesta să se bucure de vreo deosebită prețuire. De cele mai multe ori prețuirea este postumă și are legătură fie cu importanța educativă a scriitorului, fie cu rezonarea ideologică. Scriitorul este important doar pentru tineri și bătrâni, pentru formare și pentru alungarea plictisului și a zgomotului, în rest îl asociem cu divertismentul. Nici vremurile de azi nu fac excepție: scriitorul este văzut ca un personaj bizar, pe care nu prea știi de unde să-l apuci, oarecum labil și ușor suspect. De ce s-ar ocupa o persoană serioasă cu scrisul? Îți pierzi atât timp și veniturile sunt atât de nesigure. Ba chiar ești când la mâna unuia, când a altuia. Nu produci nimic și nu ajuți economia. Ești un parazit cu ștaif. Din această perspectivă a materialității, a productivității și a economiei, vine neîncrederea în acest personaj care dă și cu plaiavuz. De altfel sociologii îl încadrează pe scriitor (și prin extensie pe intelectual) undeva într-o categorie socială de interval: între proletariat și burghezie. Dacă detaliem, însă, și împărțim burghezia în marea burghezie (care stăpânește întreprinderile industriale mari și băncile) și mica burghezie (care cuprinde mici producători și comercianții) vedem că scriitorul este, de fapt, pe nicăieri. De aceea un important sociolog interbelic Nicolae Manolescu inventa categoria pseudo-burghezilor, categorie fără mare consistență socială, în care îl putem găsi pe scriitor. Un alt motiv, mai puțin valabil astăzi (când politica ne produce atâtea lehamite), al imaginii de neserios a scriitorului este dat de convingerea vechilor greci că bărbatul adevărat, liber, se ocupă de treburile cetății, de binele general. Și Platon și Aristotel și Epicur afirmă asta.

Față de acest personaj, de bănuț și pentru că spăcă totuși ierarhiei (se plasează prin mărirea lumii lui interioare, în același timp, în afara oricărei clasări), raportarea este, în consecință, datorită tuturor acestor motive, ambivalentă. Atât bogății cât și săracii îl privesc, în același timp, și cu oarece admirație (doar le scapă, nu?) și depreciativ. Dacă pentru primii complexitatea lui este de admirat (scriitorul este bun de sfătuit), pentru cei din urmă ea este nesătușoasă (individul asta se complică, zice lucruri de neînțeles și pierde timpul aiurea). E de neînțeles și enervant cum un astfel de ins fără stare (și la propriu și la figurat), deci făcut pentru a fi slugă sau slujbaş, are pretenții de om independent și se ține cu nasul

pe sus (așa pare) ca un aristocrat.

Apropo de aristocrat... Problema plasării sociale și a imaginii scriitorului tocmai aici începe. El capătă prin cultură o aristocrație a spiritului, adică un anumit conținut, pe care nu îl poate susține, însă, printr-o formă materială. Este un aristocrat prin formare și așteptări, dar rămâne, cel mai adesea, ca potență financiară la nivelul proletarului. Acest lucru face din scriitor un personaj suspendat și frustrat, deci nesigur. De altfel nu este deloc nouă ideea că, în fapt, poetul / scriitorul / artistul ascunde o mare nevoie și de autorealizare, dar și de putere; nevoie pe care, se zice, și-o sublimază prin arta sa. De aici rezultă și relația tulbură pe care condeierul o are cu cei ce guvernează sau / și cu cei ce dețin banii. Scriitorul este, adesea, în ciuda orizontului său, capabil de trădări, de lașități, de umiliri, de compromisuri și complicități. În orice scriitor doarme o lăudă. El poate fi lesne, nesigurat printr-un reper solid (adică unul transcendent), un apostol deturabil. Imi amintesc ce dezamăgit am fost când am început să constat câte spărle, ce lipsă de caracter (mereu frumos justificat) ascunde lumea scriitorilor și a artiștilor. Am avut, deseori, impresia că, mai degrabă decât a fi modele, aceștia sunt un soi de pacienți speciali, adică nu lipșiți de savoare... Poate n-ar fi fost rău ca arta să fi rămas un apănaj al aristocrației. E suficient să vezi ce imagine a inadapării îți oferă unchiul, mai ales în provincie, comunitatea culturală: pare corul sclavilor din „Aida”, pare un sac plecat în bejenie. O faună pînă scriitor cu coțcar cu bune intenții și cu calici care se cred sincer respectabili... Nu e doar vina lor, este într-o bună măsură și vina țării în care trăiesc: un loc anomic în care tot ce nu e vandabil și palpabil nu merită, în care cultura rămâne, în cel mai bun caz, un hobby.

Să nu uităm: e de făcut, în cazul scriitorului, distincția între talanți și caracter, între operă și biografie, între cine este și ce este cel ce scrie și scris... ca în cazul vorbei aceleia: „Nu fă ce face popa ci ce spune popa!”. Un prieten scriitor îmi amintea că P. Ricœur zicea că te întâlnești, cu adevărat, cu scriitorul și cu opera sa după moartea lui. Abia atunci, poate, nu te mai împiedici de neajunsurile creatorului ci iei ce îți trebuie din opera lui (care este și o compensare a acestor neajunsuri). Până la urmă și scriitorul este și el doar un om și nimic din ce e omeneș nu-i e străin.

Oricum ar fi, exact ca în mitul platonice al peșterii, nu m-aș întoarce de unde am venit. A devenit vitală pentru mine această alternativă culturală a cărții și a scrisului. Nu m-aș putea lipsi de ea așa cum nu m-aș putea lipsi de vară, de soare, de sărbători, de duminică. Ce mi-ar rămâne?... Doar că mă încăpățânez să cred într-un tip ideal de scriitor: cel pe care îl visez eu este, în primul rând o conștiință superioară, un om integrat, un vizionar. Este un ins nestătut și, în sens bun, un aventurier. Este flexibil, senin și vesel. Înțelept. Este un luptător în slujba Duhului. Lubește adevărul și libertatea emergentă. Lubește lumina. Este, când e cazul, provocator și excentric. Un om-poem!

Dan ȘALAPA

Râd deci exist

Baladă pentru trafic, taxi și Poliția Galbenă

Orașul este din ce în ce mai mic, mai strămt, mai neîncăpător, mai insuficient pentru invidia autoturismelor, autoutilitarelor, camioanelor și camionetelor! În acest peisaj suprasaturat automobilistic, regulile de circulație par a fi facultative, cel puțin unele dintre ele, cum ar fi oprirea interzisă, parcare în intersecții sau pe „zebrele” pietonilor, pe trotuar sau pe spații verzi. Autoutilitarele de marfă au regim special: ele parchează vraise în fața multor magazine pentru a descărca sau încărca marfă, blocând cu seninătate celelalte mașini parcate și fluiditatea traficului.

Mașinile bengoease - adică alea, cu ștaif, cum ar fi BMW-urile, ori WW-urile, ori Mortanele - unele parchează ca Vodă prin lobodă, după cum le falfăie bunul plac, nu contează pe cine blochează, pe cine incomodează, pe cine deranjează ori stânjenesc în trafic. „Băieții tari” își arogă dreptul acesta, de a sfida și de a-și etala tupeul de modă nouă. Tupeu care, dacă, odinioară, însemna plete sau cântatul la chitară precum Elvis sau Beatles, acum înseamnă mașini de marcă în parcare, bani-gramadă în buzunare și fițe în cap cât cuprinde.

Campioni la... „adaptarea” la condițiile de trafic

aglomerat, conform Codului rutier altoc decât Codul tupeului, sunt taximetriștii. Pentru ei, regulile de circulație sunt doar orientative, am spune. Nevoia de a fi primi oriunde și ori când, de a fi, practic, în mai multe locuri deodată, de a survola arterele de circulație cu o viteză concurentă celei a luminii sau gândului, face din taximetriști o categorie aparte de conducători auto. Dacă ar fi posibil, din dorința de a „sparge normele”, și-ar trece prin mașina ta, dacă i-ai lăsa geamurile deschise, ori și-ar monta trambuline la roți, să sară peste intersecțiile aglomerate, sau ar schimba culorile semaforului în verde, verde, verde, ar interzice circulația celorlalte autoturisme între orele 0-24, ar amenaja benzi de circulație supraetajate, subpământene și pe cablu, precum telecabinele sau telefericele, și, probabil, l-ar învia pe Einstein pentru a-l pune să recalculeze chestia aia, care zice că la viteze mari, spațiul se deformează, iar timpul curge altfel...

Taximetriștii sunt sarea și piperul circulației rutiere, ei sunt cei care înviează un univers altfel tern, monoton, cu reguli prea mult respectate. Rigiditatea Codului rutier este spartă de acești super-eroi de zi cu zi, vizionari, în felul lor. Da, vizionari voluntari ai verdelui de pe semafor, pe care ei și-l anunță prin claxon, din spatele tău, cu cel puțin o secundă mai înainte de a se aprinde, în sensul că hai, trezește-te, ce, ai adormit la volan? Dă-i talpă, mă grăbesc, ce n-ai ochi să vezi că e verde, mama ci de conducere și de permis!

Taximetriștii sunt oameni ca și noi atâtea vreme cât nu sunt la volan. Familiști sau burlaci, au și ei tot două mâini și două picioare, doi ochi și-o gură, le e foame și lor, au copii etc. etc. Ei, bine, când, însă, ureă la volanul „mașinii galbene”, devin spirite neliniștiți, grăbiți, nerăbdători, nervoși, căutătoare de soluții insolite, venind parcă din lumi paralele, automobilistic vorbind, ce mai, calcă totul în picioare - pardon, roți! - ca să ajungă la destinație cu o secundă mai devreme!

Poliția tradițională este care depășită de dexteritatea și viclesugurile profesionale ale taximetriștilor. Soluția - dacă ne permiteți o sugestie, conform proverbului că nu e om cine soluționează, e om cine recomandă - ar fi înființarea POLIȚIEI GALBENE, o poliție dedicată, specializată în Codul rutier hibrid al taximetristului.

Aici ar putea apare, dulce și nesuferită ca o ordoonanță de urgență, întrebarea: de unde atâtea bani la buget, pentru salariile agenților ei?

Mai bine lipsă, că, statul, ca să strângă bănetul necesar, ar fi în stare să crească nu știu ce taxe și impozite, care ar duce inevitabil și la... creșterea tarifelor în taximetrie. Mai bine, lasă, circulați, băieți, hai, repede, lăsați cititul textului ăstuia, nu vedeți că se-aprinse verdele în semafor, ardeți-i taaaalppăaaaa!!!

poemul lui Ștefan

Ștefan îl ia pe Ștefan
și îl degajează pe soare

nimereste într-o aglomerație
de oameni care
își smulg inimile
și le aruncă spre pământ

așa deci
zice

și duce mâna la primul
nasture al cămășii

*
buricul meu
seamănă cu o arenă romană
părăsită

*
în piept are o fereastră

nu din termopan
ci
o fereastră
așa ca o gură de peșteră
în care poți băga mâna
și scoate de acolo timpul
ca pe un făt

*
nimic nu este gratis azi
totul se răcăie
se trimite prin poștă
sau sms
steluța de la începutul
numărului
nu are de a face cu luceafărul

Ștefan CIOBANU

Abonamentul la revista SINGUR
nu te lasă singuri!

- rubrică-document -

Melania CUC

Miercuri din curșă
(fragment)

Aprop de în deschisă călă
unul câte unul, mătăsii
cămășii lucruri pând-a călăie.
Dezole brăuț. Lat de o poluță,
din jurul țării role - lucră
inert, primind drept în ochi.
Căntăci, care îi refuză ea
într-un experiment de
hipuză.

Aceea, gol ea holam în Eden,
se plimbă pe alea plină de
pictură din muzeele și lucruri
de flutur.

Ace piela ea brațul vechi
și mureșii și se vor cumi.
se mureș peșteră sinceră, foză
eu iolea lucrării. Nu se
grăbește, nu lenește. Foză
bucuriei poleșii eret.

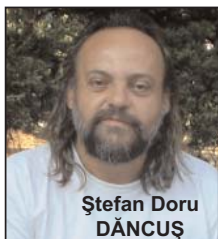
(M. C. C. C.)

George IONIȚĂ

A fi sau a nu fi
Mă-e omul treaz
și noaptea albă
șăntuită de liniște
de gânduri amestecate
îmi simt trupul
decapitat
tintă în mână
'propriul granit
'chirind-mă
să învârt
a fi sau a nu fi...

George Ioniță

Ștefan Doru
DÂNCUȘ

(am aflat abia acum, de pe internet), dar să-l faci pe marele GiBi să iasă cu coada-ntr-o picioare, să-i spui că n-are pic de cultură e o dovadă de curaj și de dreaptă

Bravo, Alex Ștefănescu!

asumare a rolului de avertizor cultural care ar trebui să definească orice persoană implicată în fenomenul creativ românesc.

Cunosc sute de scriitori contemporani care ar accepta fără crâcnire afronturile primitive ale împăratului echipei de fotbal "Steaua", pentru câteva firmituri de la masa acestuia (vezi cazul Mircea Dinescu, încercarea de a-i băga pe gât berbecalului, vorba "Cărcoțaișilor", un inventator al unui nou tip de gazon pentru stadioane).

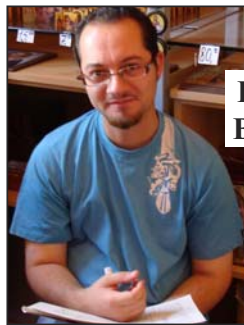
Alex Ștefănescu a pus punctul pe "i". Fără teamă, fără complexe, fără menajamente: mediul în

care Gigi se simte ca pește-n apă este cel în care înoată și specia miticilor dragomiri, acvariu spre care Nichita Stănescu (menționat în ineditul dialog) nici nu și-ar fi aruncat privirea.

Nu spun că exemplul trebuie urmat - nu te pune cu nebulul, spune o vorbă a românului. Și nimeni nu prea vrea să-și facă de lucru cu nebulii, însă e de meditat asupra faptului că unii nebuni se doresc (și e posibil să devină!) președinți ai României.

Fragmentul din emisiunea cu pricina poate fi văzut accesând secțiunea video a site-ului: www.revistasingur.ro.

Subredacția Brașov ♦ Eșeu ♦ Subredacția Brașov ♦ Eveniment ♦ Subredacția Brașov ♦ Eșeu

Răzvan
BĂRLĂClamant latrinae
latibula...*

În urmă cu câțiva ani citeam formidabila lucrare a lui Leon Wieseltier, *Kaddish*, o hermeneutică lejeră, dar bine documentată, subiectivă, însă foarte pertinentă, a rugăciunii pe care fiul o spune pentru tatăl decedat, în cadrul tradiției liturgice iudaice, pe perioada primului an după trecerea acestuia din urmă în ținutul umbrelor (*seol*), și identificasem un adevar spus în glumă, care avea să se amplifice consistent, în contextul preocupărilor mele legate de spațiul iudaic specific generat de Talmud. Analizând cazuistica rabinică a consistenței cusăturii veșmintelor care trebuie rupte în cazul manifestărilor rituale a durerii pierderii unui apropiat, Wieseltier spune că „rabinii te urmăresc până și în șifonier”. Ulterior, aveam să descopăr că putem extinde afirmația (pentru un neinițiat, așa putem spune, până la scabros) până în spațiul cel mai privat al omului, în sectorul în care fiziologia își cere drepturile: toaleta.

Într-adevăr, rabinii te urmăresc chiar până în toaletă, însă, în măsura distincției esențiale din iudaismul Torei, dar mai ales al Tal-

muldui, între PUR și IMPUR, și a entităților care pot locui pestilențialul. Aici stă tot speliul, și, de altfel, iudaismul nu e singura tradiție care articulează cazuistic aspectele cele mai variate ale vieții umane, în baza antagonismului vital în spațiul semitic: curat – necurat, tradiția islamică (transmisă în hadith-uri), de asemenea, se preocupă de relația musulmii cu locurile private necurate.

Rabinii Talmudului învățau că despre demoni se pot spune șase lucruri; în ceea ce privește primele trei, ei sunt asemenea îngerilor slujitori, în privința ultimelor trei, ei sunt asemenea oamenilor. Sunt aidoma îngerilor slujitori pentru că au aripi, pot zbura de la un capăt la celălalt al lumii și cunosc viitorul, întrucât trag cu urechea de după vălul care-L acoperă pe Dumnezeu. Pe de altă parte, sunt asemănători oamenilor pentru că mănâncă, beau, se înmulțesc și mor asemenea ființelor umane.

Bogata demonologie talmudică atribuie latrinei (în calitatea ei de spațiu necurat) un demon specific, probabil o reminiscență a animismului vechi-semitic (mai ușor recognoscibilă în entitățile care populează toaleta musulmană – djini masculini și feminini), însă nu foarte bine conturat. Rabinii oferă mai mult un instrumentar apotropaic, care pornește de la atitudinea morală pe care ar trebui să o aibă un om într-un asemenea loc, trecând prin considerentele juridice ale purității sau abandonării filacterilor, și ajungând până la suplicații și exorcizări.

Hadith-urile îndeamnă la recitarea unei rugăciuni, însoțită sau nu de Bismillah (care este o barieră între ochii lui Satan și părțile private ale omului): „Roagă-te în momentul în care răspunzi chemării naturii...” (Sahih Bukhari, 1.4.144); „Când intri într-o baie să spui: O Allah, la Tine caut adăpost de tot lucrul necurat și de cel care vatămă...” (Sahih Muslim, 3.0729); „Pentru a te apăra de djini, când intri în toaletă, spune Bismillah...” (Sunaan Tirmidhi, 130). În actualitate, există în lumea musulmană două rugăciuni generalizate la intrarea și la ieșirea din toaletă: „La intrarea în toaletă se spune Bismillah, apoi: „O Allah, la Tine caut scăpare de duhurile de parte femească și de parte bărbătească”. „La ieșirea

din toaletă se recită: „de la Tine cer iertare, Allah”.

Talmudul oferă următoarele informații despre demonul/demonii latrinei:

„La intrarea într-o privată trebuie să se spună: „Fiți slăviți, o cinștiților și sfinților care slujiți celui Preainalt. Dați slavă Dumnezeului lui Israel. Așteptați până intru și îmi fac nevoile, iar apoi puteți să vă întoarceți”. Abaye a spus: un om nu ar trebui să vorbească așa, decât dacă aceștia [demonii] îl părăsesc. Ceea ce ar trebui să spună este: „Protejează-mă, protejează-mă, ajută-mă, ajută-mă, rabdă-mă, rabdă-mă, până ce voi intra și voi ieși, pentru că acesta este calea oamenilor”. (Berachot 60b)

„Rabbi Tanhum fiul lui Hanilai a spus: oricine se poartă cu modestie în toaletă este izbăvit de trei lucruri: de șerpi, de scorpioni și de duhurile rele.” (Berachot 62a)

„Rabbi Johanan a spus: în cazul unui demon al latrinei trebuie spus așa: „Pe capul unui leu și pe botul unei leoaice am găsit noi pe demonul Bar Shirika Panda; cu un strat de praz am azvârlit în el și cu falca unui măgar l-am bătut”. (Shabbat 67a)

„Rabinii au învățat: la întoarcerea de la toaletă, un om nu ar trebui să întrețină relații conjugale până ce nu va fi parcurs pe jos o jumătate de milă, întrucât, în tot acest timp, demonul latrinei este cu el. Dacă o va face, copilul care poate rezulta din această relație, va fi epileptic”. (Gittin 70a)

Dintre tradițiile care se revendică de la Avraam, iudaismul și islamul sunt atente la reglementarea celor mai mici detalii ale cadrelor spațiilor teo-cosmice în care se mișcă ființa umană (credinciosul). Spre deosebire de ele, creștinismul nu îl urmărește pe om până în toaletă sau până sub plapumă, însă acest ultim element nu face din nici unul din cele trei spații religioase vreunul mai meritoriu sau mai puțin meritoriu. Tradițiile religioase trebuie admirate ca atare, în toate dezvoltările lor, chiar dacă unorii subiecțiile pot părea neabordabile și mai puțin parfumate.

* „Strigă ascunzișurile latrinelor...”

Maria Băgiu Marino, Liviu Comșia, A.I. Brumar, Ion Topolog, Doru Munteanu și Mona Mamulea.

Concursul Național de
Poezie „Ana II”

În data de 14 noiembrie 2008, la Brașov, în frumoasa incintă a Muzeului „Casa Mureșenilor” a avut loc premiarea laureatilor primei ediții a Concursului Național de Poezie „Ana II”.

Acest concurs organizat de Editura „Arania”, care s-a alăturat inițiativei scriitorului și criticului literar Adrian Lesenciu, este destinat tinerilor poeți care nu au debutat editorial. Juriul concursului a fost format din: scriitorul și filosoful dr. Mona Mamulea, cercetător științific la Institutul de Filosofie și Psihologie „Constantin Rădulescu-Motru” al Academiei Române, scriitoarea prof. dr. Mihaela Malea Stroe, scriitorul și criticul Adrian Lesenciu, scriitoarea și jurnalista Chris Samy și poetul Adrian Munteanu, directorul Editurii „Arania”. Evenimentul a fost unul emoționant, publicul prezent la festivitate contagiindu-se de sensibilitatea și frumusețea tinerilor condeieri. Frumusețea a fost maritată de profesionalismul artistic al cvartetului „Gaudeamus” și al actorului Mihai Bica. Amfitrionul inspirat a fost, ca de multe ori, inimosul poet Adrian Munteanu. Acesta le-a oferit premiilor diplome scrise pe papirus și, prin generozitatea Tipografiei „Brastar” Brașov, le-a făcut o îmbucurătoare surpriză: fiecare a primit un număr oarecare dintr-un volum colectiv cu creațiile lor trimise juriului. Acești tineri care s-au bucurat și ne-au bucurat sunt: Doru Emanuel Iconar (mențiune), Daniela-Claudia Anghel (premiul III), Andrei-Adam Dosa (premiul II), Alexandra-Emilia Bucur (premiul I), Ana Maria Susanu (premiul special al juriului acordat de revista „Astra” Brașov) și George-Alexandru Serediuc (marele premiu).

A fost o după amiază deosebită cu atât mai îmbucurătoare pentru revista „Singur” cât doi dintre laureați (Andrei-Adam Dosa și Ana Maria Susanu) au debutat în paginile acestei reviste. Cam atât și...! la mai mare!

Vă prezint, în continuare, în pagina 6 a revistei, pe fiecare premiant și câte o mostră din talentul lor.

suferința, lăsând posibilitatea ca prin radiografiile ei sufletești cititorul să probeze și să-și pregătească din vreme o ars moriendi.

Țată un mic CV al acestei prei de devreme plecată autoare:

- 19 aprilie 2000. Ana II (pe numele ei adevarat Cornelia Mocanu, de profesie psiholog) debutează cu volumul „Uriel, îngerul”
- 9 decembrie 2000. Se lansează „Plâns invers”
- 5 mai 2001. Apare volumul de versuri „Femeia-Târziului”
- 22 septembrie 2001. Ana II lansează o lucrare de referință, „Candela”
- 11 noiembrie 2001: lansarea lucrării „Vămile Văzduhului”
- 13 noiembrie 2001: i se decernează premiul „Darie Magheru” pentru debut în poezie.
- decembrie 2001: i se decernează premiul Societății Scriitorilor, C. Negri” pentru „Vămile Văzduhului”
- 12 ianuarie 2002. Apare „Nenorocul cuvintelor”
- 16 martie 2002. Se lansează „Antidestinelul”. În aceeași perioadă îi este acceptat dosarul și devine membră a Uniunii Scriitorilor
- 18 mai 2002. Ana începe să-și piardă vederea. Acesta e contextul în care se lansează „Sevențe de Culeandră”
- 29 iunie 2002. Ultima lucrare antumă a Anei II, „Isihia”
- 21 august 2002. Suferința Anei II se curmă. La înmormântarea ei nu au venit decât doi scriitori.
- 23 februarie 2003. Soțul Anei, Ion Mocanu lansează volumul postum „De negragoste”
- 19 august 2003 apare „Meteora”, a doua plachetă postumă a admirabilei Ana II.
- 21 august 2004: se lansează ultimul volum postum al Anei II. „Restituire” încheie „o incredibilă serie de douăsprezece lucrări”, semnate Ana II, „poate cea mai importantă operă poetică a Brașovului ultimului deceniu” (Adrian Lesenciu).

După cum se observă, în doi ani, se conturează o operă poetică de neololit, un destin literar atât de ferm încât trezește nedumeriri și stârnete individi; o relație cu poezia atât de sinceră și pleneră, încât rechemă iubitorii ei la izvoarele de apă vie a acestei arte de dor. De aceea Ana II nu trebuie să fie lăsată să mai moară odată prin uitare, de aceea Adrian Lesenciu și Adrian Munteanu o rețin și o readuc în atenție, pentru că Ana II este un gest poetic care merită dat ca model: poezia pe viață și pe moarte!

Despre poezia Anei II au scris elogios

Laurențiu-Ciprian
TUDOR

Ana II – crochiu

Ana II a fost o prezență meteorică în spațiul literar brașovean. Cât a fost, însă, s-a văzut bine și esențial. Coborâtă pe fundalul de noapte a unei boli incurabile lumina poeziei sale a lucit și mai bine. „Destinându-și spaimele și stenografându-și suferința, scrie Geo Vasile în Poezia română între milenii. Dicționar de autori (Editura Dacia, colecția Discobolul, Cluj-Napoca, 2002), Ana II convietuește cu ele prin terifianta exerciții de libertate. De ce este poeta Ana II de reținut? De ce merită ea să fie fixată în memorie printr-un concurs național de poezie? Pe scurt pentru că și-a sublimat lupta cu o nemiloasă boală printr-un gest poetic autentic și curat; pentru că, deși în contratimp, și-a cabrat sensibilitatea și a găsit mărturisirea prin poem ca cea mai bună modalitate de a realiza marea trecere. Ana II nu s-a mai împiedicat de lucruri care nu o împiedică ci a transfigurat talentat

Poet în 2008

Daniel
LĂCĂTUȘ
Întâlnire cu
eternitatea

Senzația de rece la orizont între nori și cer – un loc cu puțin spațiu.

Toate oasele plâng zdrobite de durere.

Observ eternitatea

Sentimentele vibrează – mă simt și parcă-s mort, tăiat pe jumătate.

Tărâm imaculat

Cu frica în sân temător și speriat calc în cadență un tărâm imaculat dincolo de propriul trup

Dincolo de cuvânt

Joc divin sub pomii înfloriți în lumina lui Iisus dincolo de cuvânt, ce poate să însemne?

Fluturi de nisip

Fluturi de nisip crotopesc edenul surprins de flăcări ce izbucnesc din privirea unui înger bezmetic

Cântecul nopții

Cum dorm statui în trupul alb din munte se auzi plângând la templul poeziei cântecul nopții

Lacrime
metamorfozei

Trag în piept aerul respirat de tine, văd prin ochii tăi o lume a inocenței, aud și ascult prin urechile tale un cîrpit răpit de chin imitând parca un cântec la vioară. Te simt în orice mișcare în propriul eu. Te aud în fiecare seară șoptindu-mi noapte bună! Picurii de ploaie plâng că nu ești lângă mine

Bibeloul de sticlă

Bibeloul de sticlă primit în dar de la iubită de ziua mea în iunie întâi, s-a spart de durere la auzul unui plâns chinuit de copil.

Poet în 2008

Ela LUCA

Rugăciune

lacrimi pătează coala de hârtie
dar voi nu înțelegeți
că timpul abia acum
ajunge și la mine

în vise îl întreb pe Dumnezeu
cum se moare atunci când nu mai ai aripi
dar el tace
tace pentru că are o gură cusută
cu sârmă
pentru că nu a învățat să vorbească
pentru că Dumnezeu este doar o iconă
spânzurată de perete

Dumnezeul

Dumnezeul meu are carne și oase
are chiar și o pivniță unde își ține
inimile sfinților

Dumnezeul meu stă la o masă rotundă
din lemn de sicriu
și doar vorbește
fără să-și miște gura
fără să privească în oglindă

Dumnezeul meu e doar Dumnezeuul meu

Morga

la morgă
degetele plutesc în pahare de sticlă
lucioase
și arată spre tine de fiecare dată
când cei patru pereți încearcă să se apropie
și cerul ți se va părea negru
ca printr-un tavan străveziu

și

patru mâini se încolăcesc
în jurul corpului tău
rămâi suspendat în aer până să atingi
din nou suprafața plată a unui corp nou
ușor de atins
ca o piele de șarpe

și

atunci
o altă mână îți strânge brațul drept
ceva ascuțit gădilându-te sub piele
și un lichid ți se prabușește în venă

și

nu te mai sature
să urmărești culorile care
fug de tine
din ce în ce mai lent
apoi mai repede
și iar lent
de parcă curcubeul ar fi alunecat la tine
în creier

noroc că
maine nu mai e ziua nimănui
la morgă

Subredacția Brașov ♦ Eveniment ♦ Subredacția Brașov ♦ Eveniment ♦ Subredacția Brașov ♦ Eveniment

Creații ale laureaților Concursului
Național de Poezie „Ana II”

Doru Emanuel Iconar

Mențiune
Este din Cluj-Napoca, elev în clasa a VII-a

April e aici
april e aici
răzbate din frunzișuri
cântecul mierlei

în pantoful vechi
o pânză de păianjen
plină de rouă

Daniela-Claudia Anghel

Premiul III
Este din Caracal. Este studentă în anul IV la
Facultatea de Litere și Arte, specializarea
Arta Teatrală, secția Actorie, Universitatea
„Lucian Blaga” din Sibiu

Inspirări

.....
ploaia cade greu
pe trupurile calde
înșurubate în natură
iubindu-se

*
fiecare oraș are starea lui de ploaie
așa cum molile au loc lor de haină
și noi ceva de uitat

Andrei-Adam Dosa

Premiul II
Este din Brașov. Este proaspăt absolvent al
Facultății de Științe Economice din cadrul
Universității „Transilvania” Brașov, specializarea
Marketing

Lucrurile părinților

Până vine mama și tata de la servicii
mai am timp să mă uit și în noptiera mamei.
La tata am găsit cutii verzi, pe care sunt desenați
fluturi de toate culorile. Înăuntru nu sunt
fluturi, sunt baloane. Sunt bune și baloanele.
Se umflă cam greu și alunecă. Am să le leg de
colțurile casei. Dar numai când o să fim acasă
toți trei. Sau când se ceartă, fără ca ei să-și
dea seama. Tata mai are și o busolă în sertar.
O desfac și în locul lui N scrijelesc un M. Bu-
sola va arăta întotdeauna spre mama. Așa
sigur nu o să ne rătăcim. În noptiera mamei
gătesc o cutie albastră plină cu pastile albe de
forma anor submarine. Pe folia de aluminiu e
un calendar. O să vorbească mama. Pe furiș,
mama și cu mine o să-i dăm în fiecare zi lui
tata o pastilă. După ce tata o înghite, pastila

Seară de Poezie
și Muzică Religioasă la
Brașov

Vineri, 28 brumar Anul
Domnului 2008, a avut loc la
Brașov, în mansarda Casei Băi-
ulescu, un tip de eveniment mai
rar întâlnit la noi: doisprezece
poeți români și-au mărturisit
spre contagiere, sub forma po-
emului, trăirile religioase. Vi-
brația dând spre acatist, ce a
decurt, s-a prelungit prin felere
cu muzică de diferite genuri:
momente bune semnate de
Trio-ul vocal Anatoly, Cvar-
tul Corona și cantautorul
Daniel Făt. A fost o seară de
reținut pentru că fiecare a plecat
ducând în căsușul sufletului o
stare specială; pentru că a fost
un fel de antologie pe viu a
poeziei de azi (trebuie să re-
cunoaștem nu doar că poezia de
azi ne este puțin cunoscută, dar
nici poezii nu prea se cunosc
între ei și nu se întâlnesc, ceea
ce face ca astfel de inițiative să
fie profitabile și pentru iubitorii de poezie și
pentru poezii înșiși); pentru că poezia reli-
gioasă este un fel de post de dulce, împletit
nostalgia eternității cu bucuria frumuseții

devine submarin, iar mama și cu mine vom
vedea înăuntrul lui tata cu ajutorul periscopu-
lui. Vom vedea de ce e supărat. În fundul ser-
tarului e o cutie neagră, lucioasă. Înăuntru e
împărțit în cubulețe, ca un calculator, numai
că în loc de numere sunt culori. Mama nu mai
știe cum trebuie să înmulțești culorile ca să fi
fericit. Nici cum trebuie să citești rezultatul
din oglinda care e pe cealaltă parte a cutiei.
Mama nu mai folosește cutia neagră. Zice că
e inutilă. O să vorbesc cu tata. O să-i arătăm
mamei din nou cum se înmulțesc culorile.
Tata e foarte bun la matematică. Dar toate
aceste lucruri le vom face în timp ce casa
noastră, luată pe sus de baloanele lui tata, va
pluti deasupra orașelor țării, și oamenii ne vor
zâmbi și ne vor face cu mâna. Uite o familie
fericită, își vor spune.

Alexandra-Emilia Bucur

Premiul I
Este din București. Este absol-
ventă a Facultății de Științe
Politice și a Facultății de Ad-
ministrație Publică

Prima poezie cu oameni
Oamenii care nu există când îi
atingi.

Dar se infiltrează prin vene
odată cu oxigenul,
Ți se imprimă în pigmentul
pielei
Și nu îi mai poți scoate nici
dacă
Dai cu piatră ponce,
Sufletul altora bălțește în afara
lor
Pentru că sunt impermeabili.

Oamenii care nu există în realitate
Mor întotdeauna înaintea cuvântului,
Mor când începe facerea gândului în minte
Oamenii ăia mor în același timp cu nașterea
gândului.

Oamenii ăia care au suprafața corpului din
petice
Și pe dinăuntru doar pietre,
Înainte să pipăi țesătura,
Ei cad în gropile memoriei
Și dispar.
Oamenii ăia există doar într-un colț al minții,
Într-o penumbră
Și umplu spațiul
Ca să nu apară goluri.

Ana Maria Susanu

Premiul special al juriului acordat de revista
„Astra” Brașov
Este din Râșinari. Este studentă la Academia

ce sunt.

Poeții care au oficiat, veniți din
diferite zone ale țării, au fost: Paul Aretzu

Înainte de începerea manifestării

(Caracal), Alexandra-Emilia Bucur (Bu-
curești), Florin Caragi (București), Ștefan
Doru Dăncuș (Târgoviște), Radu Fruntes
Brașov), Carmelia Leonte (Iași), Adrian

Forțelor Aeriene "Henri Coandă" Brașov

.....
Libertatea este o frânghie
care te strânge de gât până mori.
După moarte nu mai ești și(n)gur.

*
în spatele fiecărui cuvânt
se joacă o emoție
plimb printre degete o virgula
am găsit-o în sertarul gol

George-Alexandru Serediuc

Marele premiu
Este din Ipotești. Este student al Facultății de
Științe Politice, Universitatea „Ștefan cel
Mare” din Suceava

Înainte de toate, amintiri

nu am văzut niciodată
un om murind

am văzut doar oameni
care închid ochii
și încep să putrezească

tatăl meu spunea moarte
ca și cum
nimic nu s-ar fi mișcat într-însul

la masă e o liniște terilă
ni se aud tuturor inimile
chiorlând de foame

măncăm cu linguri de lemn și tata
se adună în mîntea mea
sub culorile unui film mut care
se repetă la nesfârșit
cât de tăios se apleacă asupra mamei
și cum rupe el
pâinea coaptă sub dragostea noastră

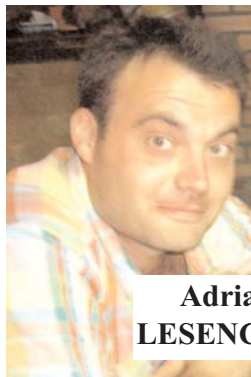
tata avea ochii golii de fericire
aduna copii din iarbă
și-i întorcea cu fața în sus să strălucească
în soare ca mamele lor
curate și subțiri

Munteanu (Brașov), Monica Patriche (Bu-
curești), Aleksandar Stoicovici (Timi-
șoara), Laurențiu-Ciprian Tudor (Brașov),

Viorica Popescu (Brașov) și Liliana
Ursu (București).
S-au mai citit versuri
de Savatie Baștovoi,
Pr. Ghelasioe de la
Frăsinei și Radu Gyr.
Punctul a fost pus apo-
teotic de recitarea de
excepție, din poezia lui
Lucian Blaga, a ac-
torului Mihai Bica.
Nu în ultimul rând
trebuie să amintim orga-
nizatorii și moderatorii
acestui bine venit și
bine făcut eveniment
(de cult și cultural):
poetul Adrian
Munteanu, directorul
Editurii Arania și
Florin Caragi, direc-
torul Editurii Platytera.

PS.: se pare că
astfel de evenimente,
din parteneriatul celor
două edituri, vor mai avea loc. Primul dintre
ele va fi transplantarea acestei serii deosebite
și la București, cu participarea lui Dan Puric.
Laurențiu-Ciprian Tudor

Subredacția Brașov ♦ Recenzie ♦ Subredacția Brașov ♦ Recenzie ♦ Subredacția Brașov ♦ Recenzie

Adrian
LESENCIUC

Despre volumul "ROGVAIV"

Centrul național de Excelență al tinerelor talente literare de excepție a publicat în martie 2007, la Editura Univers științific, în colecția Săgetătorul, lucrarea de debut a tinerei **Mădălina Cincan, ROGVAIV**, un volum de versuri de valoare incontestabilă, al unei eleve, pe atunci, în an terminal la Colegiul național militar „Dimitrie Cantemir” din Breaza, actualmente studentă la Academiei Forțelor Aeriene „Henri Coandă” din Brașov. Lucrarea nu trădează inconsistența sau inconțința specifică debuturilor și se înscrie în linia alegoriilor trecerii dureroase la adolescență. Cu mențiunea că, spre deosebire de un Labiș, de pildă, trama texturală se derulează pe alte coordonate, nu ale unui ritual de inițiere, nu ale unei morți, la nivel psihic, a copilăriei, ci pe coordonatele descompunerii, destrămării, pierderii definitive. Un univers rural, un univers al copilăriei pierdute (o copilărie „aruncată” în atmosfera îndepărtată a basmului) se destramă odată cu pierderea culorilor ce umplu contururile unei vârste (atât din perspectivă ontologică, cât și filogenetică) a inocenței. Saltul de frecvență, trecerea de la o culoare la alta a spectrului luminii, sunt pași în Marea Trecere, sunt pregătiri ale unei plecări. Ale unui abandon definitiv, ale unei lepădări de sine: „*Va vita timpul / De culorile male / Roase pe la mâneci. / Așa că plec cu alt tren, / Mă lepadă de trei ori / De roșu, / De cer, / De norii de țeflă / Și nu mă mai întorc azi acasă*” (p.41).

„*La început a fost culoarea*” (p.7), zice **Mădălina Cincan**, întemeind un univers al culorilor pasagere, o copilărie născută din culoarea ce ține loc de cuvânt. O culoare care umple o formă, dă viață unui contur - forma nefiind altceva decât vidul prestructurat al universului pe care să se nască, supra primordiale, structura de goluri, dinainte-de-începutul, nedefinitul căruia zorile întregii revărsări a fi(i)rii îi dau contur: „*Nu-i așa că tu și eu vom sta până la capăt / Și ultimul lucru pe care îl vedem nu e negru, ci forma / cerului din ochii celuilalt, / Adânc, tot mai adânc, până ce ne va topi cătecul copiilor?*” (p.7). Culoarea, harul divin pogorât asupra universului în formare, a universului

copilăriei născut din lipsa de formă explicit reliefată, are rol întemeietor, ordonează întreaga materie în jurul nucleelor afective. Odată cu depărtarea de explozia de lumină, de umplerea formei cu culoare, odată cu aruncarea în spațiu, la distanțe galactice de copilăria abandonată, autoarea face apel la metafora „dezrădăcinării”. Ca și cum acel început s-ar fi rupt definitiv de explozia de lumină, și, totodată, ca și cum ar fi fost demult întrecut de radiația luminoasă emisă în spațiu, dispersată, greu de recompus: „*E prea devreme să-mi aduc aminte culorile de început*” (p.7). „*Culorile și timpul pierdut*” sunt, în acest context al depărtării (dar nu al unei depărtări suficiente), dacă nu de același ordin metafizic, cel puțin aditive: „*În fiecare zi mai pierdeam câte o pasăre / Până au rămas vulturii pleșuvi, / Iar vulturii pleșuvi au voie să mănânce doar culorile și / Timpul pierdut.*” (p.8).

Abandonul culorii nu se realizează doar prin dispariția radiației luminoase în spațiu, ci și prin trecerea de la o bandă de frecvență a spectrului la alta, de la o culoare la alta, ca și cum culorile însele ar defila. O defilare pe care o poate opri, aparent, doar înfătuarea adolescentină: „*Și ce dacă s-au sfârșit culorile? / Le-am sfârșit eu pe ele și nu ele pe mine!*” (p.23). Această defilare a implacabilului, îmbrăcând în culoare și sens, dezbrăcând, deopotrivă, de culori trecute și trasând umbre lungi, mirosind a ceară și lumină albă, recompusă din paleta ROGVAIV, reprezintă o depărtare a ființei de sine însăși (o depărtare fizică și spirituală): „*Uit din ce în ce mai des să mă locuiesc*” (p.9). Motivul thanatic, ascuns în Defilarea ființei, dă greutate (de lut) morții unei vârste, morții unei culori. Undeva, dezbrăcarea de culoare nu se petrece într-un negru (lipsa culorii). Orbul Borges aminte că orbirea nu e o avarzire în tenebre, ci într-un câmp de culori și nuanțe recompunându-se. Și regreta prima culoare a spectrului, ce deja deflase, roșul, culoare pe care n-o mai putea zări. Un roșu, prima culoare din paleta luminii descompuse, ce se îndepărtează pentru totdeauna de ochiul acoperit de pleoapă al scriitorului argentinian. „*Pentru că roșul nu mai e roșu... Și cerul gurii mele / S-a înnegrit de atâta lumină*” (p.20). Defilarea continuă. El gran desfilé este deopotrivă Marea Trecere blagiană și depărtarea societății de mitica vârstă de aur a omenirii.

Și dacă, spre deosebire de Labiș, ieșirea din copilărie nu urmează pașii unei vânători rituale, nevoia primară, de hrană, este aceeași. Doar că natura îndepărtată, prinsă în cadrele universului copilăriei, nu mai poate susține, prin jertfe, ritmul de consum cotidian. Păcatul cunoașterii, la o vârstă a izgonirii, devine păcat al cunoașterii de sine prin izgonirea din sine, din propriul univers: „*Pierdute sunt căvările, culorile și marea... / Și nu-mi amintesc din ce copac am cules mărul.*” (p.43). Iar nevoia de hrană se satisface prin autodevorare: „*Mâncam amândoi jumătatea celuilalt*” (p.10). Un păcat ce-și cere pedeapsa. La nivel ontic, Marea Defilare e o simplă alunecare din concretul aparent al copilăriei în transcendent. Un pas aparent mic, odată recurgând la păcatul cunoașterii (de sine), dincolo de care află că universul luminos al copilăriei continuă și dincolo de moarte, și în care analogia recompensei care întârzie te trimite la absurdul unei așteptări în zadar: „*La mine nu a venit moș Crăciun / Nu*

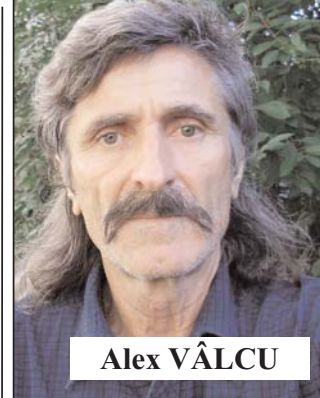
am fost cuminte pe lumea asta...” (p.11). O așteptare a unei recompense pentru neabateri de la parcursul ființei, surprins în poza unei speranțe adolescente, grație unui gest al divinității amintind de păcătoarea lui Mefisto: „*În fața casei mele își joacă dracii partea. / Au uitat că Dumnezeu mi-a legat sufletul cu / Șireturile de la adidași / Din cauza prea multor vieți trăite și a curățării repetate*” (P.13).

Dar oare ROGVAIV-ul, ca „mare defilare”, nu este o depășire a unui domeniu ontologic și o intrare, cu teama de transcendent, în domeniul ontologic al luminii recompose, ce precede umplerea formelor, sau care caracterizează nefiindul? Oare ROGVAIV-ul, în defilarea sa, nu face atingere la fiorul straniu-nelinștit din fața morții (das Unheimliche, în termeni freudieni), posibil de supus unei „analize spectrale” a dinamicului? Nu e, de fapt, o neliniște generată de trecere, de defilare, de dinamică, și nu o neliniște a amestecului (cu regnul mineral, în alabastru: „*S-au dus culorile pe Apa Sâmbetei... / Și plumb, și cupor, și rugină... / Și toate părțile trupului meu cărpit / Lut frământat de lut, / Vânt ce naște nume de femeie, / Mi-au sărutat fruntea și vor să mă lase săngerând. / Botezați-mă, / Alabastru*” (p.26), amintind, la nivel fonetic, de penultima culoare a defilării) de culoare, în lumina albă, recompusă?

Întreaga viață e sugerată ca fiind o prismă prin care lumina se descompune în culori pierdute pe rând. Viața e de fapt și defilarea acestor culori și recompunerea în lumina albă, reîntregirea. Iar copilăria nu poate fi decât o viață încheiată. Umplerea cu culoare este punerea sub luminile rampei, în lumea-spectacol, a unui conținut funciarmente uman. Umplerea formei cu culoare se întâmplă doar prin prisma privirii, zorii din care roșul s-a scurs și a rămas galbenul lăptos al adolescenței s-au născut doar la nivel perceptiv. Reconstituie, universul interior trăiește drama pierderilor succesive și nu bucuria acumulărilor succesive. Căci undeva, în final, se întrevăde dezbrăcarea de formă a unui conținut păstos, decolorat. Un flux al derulărilor însoțește defilarea culorilor ce umplu, pe rând, universul închis în limite ontomonice: umbre lungi, forme fără culoare încă, stagnare, ritm încetinit în dimineața ființei. Accelerarea ritmului dă senzația unui întreg univers pierdut, a unei lumi deja sfârșite, înainte de maturitate: „*mi-au murit norii*” (p.14).

Se cuvine, atunci, a face analiza spectrală a devenirii ontologice, în fazele notate cu majuscule, R, O, G, V, A, I sau V, sau a face analiza luminii albe, după transsubstanțiere? Se cuvine a vorbi, așadar, despre o materializare prin umplerea formei cu culoare, prin închiderea sufletului în carcasa de carne, sau despre o materializare subtilă, în urma căreia sufletul păstrează potențialul descompunerii spectrale („*Înima îi rămăsese / Însă ROGVAIV*” - p.44)? **Mădălina Cincan** trimite vag la intenția analizei spectrale, iar când o face vorbește despre depășirea pragului de frecvență, despre părerea de rău a situațiilor între alte limite, de îndepărtarea, de ruperea de culoare. Analiza spectrală a unei pierderi e, de fapt, o dezvățare sugerată: „*Învățăm să cunoaștem de la margini, apoi primim jocul. / Suntem vânt sau nisip, ajungem tot acolo. / Tot deșert, făcuți din tăciune.*” (p.23).

Poet în 2008

Alex VÂLCU

Drumul spre lumină

De rușine îmi ascund capul între umeri și merg spre nicăieri.
Aș vrea să evadez, dar nu pot.
Nu văd, dar nu-mi pasă.
Chiar dacă aș vedea, tot n-aș nimeri.

Lumea e strămbă.
Se târâște, merge în mâini, merge în cap și mai rar în picioare.

Valul nu duce la vale.
Nu este scăpare.
Acolo se comprimă timpul.
Visul devine realitate.
Realitatea e vis.

De durere, mă înec în lacrimi.
Ceva mă trage în sus,
spre lumină.

Sens unic

Până unde duce drumul
Pân-acolo merge și eu.
Când se-apropie sfârșitul
E din ce în ce mai greu.

Spre Golgota vieții mele
Nu mai am prea mult de mers.
M-aș întoarce, nu se poate
Drumul are-un singur sens.

#

nevasta ideală pentru voi e oaia.
ea zice cât o ține gara: Beaaa, beaaa...
băă, lăsați-o mai moale.
vă târați hoiturile prin spitale
și vă dați loviți de soartă.
la voi speranța e moartă.
mai trăiți din inerție.

Aștept un tren

un tren a plecat din gară.
mi-a luat fericirea.
ar trebui să-l blestem?

Un tren a plecat din gară.
duce iubiri așteptate
în gări mai mici,
în gări mai mari.

durerea e mare
așa e viața
cu bune și cu rele

poate-ntr-o zi, un tren
îmi va aduce iubirea

Revista SINGUR nu te lasă
singur!

Abonează-te
la cultură!

Caiete Silvane

www.caietesilvane.ro

SC GD GABRIELLA SRL
Aranjamente floale
Elegantă
Refinament
Bun gust

Plante de
apartment,
import de sezon!

Telefon: 0788-937.382

Poet în 2008 ♦ Poet în 2008

Adelina
DOZESCU

Confort paisible, Sisif!

Stau în genunchi pe gresia de la baie, mestecând winterfresh
(Săruturile tale au gustul unei ciocolate amăruie, ce-o alintam «kent», când m-am lăsat de fumat) Ochii îmi semnalizează spre piele – pe fiecare centimetru am construit o cameră, Sentimentele ne urmăresc la tv în cea cu jacuzzi Sus la etaj, în stânga, e apartamentul prezidențial Unde tu mă saluți de noapte bună în fiecare seară și-mi citești o poveste cu "je t'aime", apoi adormim îmbătați de vinul roșu (Péché, je ne crois pas au Père Noël...) În trecut, era un beci în care tata depozita murăturile mamei.

Distrag atenția ochilor – dau drumul la duș, Apa trece prin pori ca prin ferestrele sparte, urcând până la etaj (mi s-a spart o țevă) Țip la tine (la noi) să te ascunzi în cartea cu "je t'aime"... Degeaba... Plutește doar o sticlă de vin, pe care o beau pe post de somnifer...

Joc+++

Dumnezeu stă în sfera mea - Îl învârt printre degete Mama e plecată la târg să vândă mileuri în formă de inimă Îmi iau 2 somnifere - porția de inexistență pentru o zi ... Adorm cu cerul la cap și-mi trimit Godul la culcare Lumea moare în reprize de 8 ore Moartea moare și ea... În visele mele inimile se croșetează singure , Târgurile n-au fost inventate, Mama, tata formează un ghem... Eu sunt doar un fir de ață - smul, din jocul înșelător Dumnezeu se joacă măța ascunsă - pitulându-se în urechea unui ac sau în aerul ce-l trag în piept...

Strigă-mă pe numele Loser, să creadă lumea că-s american și dețin money Numără-mi păcatele de la (mio)card în jos- în fața iubirii mă voi scuza că n-am cash De treci pe la aorta, sparge doua vase sangvine în cinstea mea-sângele e cea mai fină băutură, Eu mă voi ascunde după ochelarii de (re)vedere Gucci și blugul cut Nu mă treziți voi din letargie nici cu 50 Cent...

Abonamentul la revista SINGUR
nu te lasă singur!

Correspondență din Australia

Asociația Culturală 'Progetto Athanor' și Academia Internațională 'Città di Roma' conferă titlul de Doctor in Litere au-

MAGGI. În ziarul CORRIERE DI ROMA și ULTIMA ORA di Roma din octombrie, apar elogierile profesorului emerit Luciano Pizziconi aduse recentului volum de versuri tradus în italiană, 'Fuga nel Cerchio' al Veronicăi Balaj în care apreciază și scoate în evidență meritul ei artistic. Scriitorul Veronica Balaj lucrează ca jurnalist la Radio Timișoara. La primirea diplomei și a medaliilor Veronica a răspuns CRED CĂ UNELE

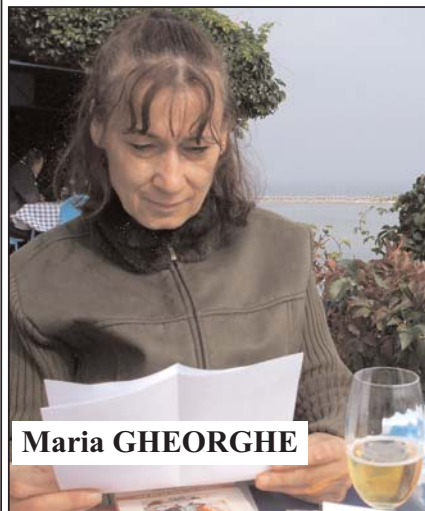

torului Veronica Balaj, și scaun (loc), în Rectoratul Academiei Internaționale, pentru România. Semnează: Președinte al Proiectului Athanor și Rector al Academiei Internaționale, Profesor Emerit LUCIANO PIZZICONI, secundat de: Președintele Academiei 'Città di Roma' Commandatore GIOVANNI

Dragă Veronica Balaj: suntem mândri de tine și SUCCESSE IN CONTINUARIE ! Ben Todica

Correspondență din Canada

Maria GHEORGHE

Postulatul lui Euclid

Print-un punct exterior unei drepte, postulatul ăsta zice că se duce o singura paralelă. Numai că limbile pendului au luat-o înapoi, ca salvarea ta pe Tomis și eu duceam două paralele. Și se mai făcea că voi ajunge să-mi refac o copilărie de care nu-mi amintesc să fi fost așa cum am visat, cu tricicleta și cu Bombonel... și mingiuța de un leu... și turta dulce colorată... și oglinjoara cu șorice... Voi călători odată în țara sălciilor plângătoare. Am semne bune că acolo trebuie să găseșc și adresa adevărată a podului cu cărți, a celui cu fân, a Camerei Misterelor, cu cele 12 jilțuri în jurul unei mese... și mai era un bufet din mahon... Și în fiecare lună, pe unul din jilțuri.....

La noi, pereții erau goi, doar de unul, într-o cameră mică și unică a casei, era lipit un pat improvizat de tata, din fereastră deschisă înspre trecut... dimineată, am găsit în pereche o inimă de turtă dulce și o bilă de ciocolată ambalată în amintirea unei copilării care, parcă, n-a fost niciodată..... așa fi ieșit în curtea din spatele blocului să fac un om de zăpadă, dar ninsoarea de acum două zile a topit gândul despre iermele de altădată. Pescărușii tipau. Era ora lor de masă. Am închis fereastră..... La radio și la TV nu se vorbește de altceva decât despre criza politică din Canada, unică în istoria sa federală. Dinspre răsăritul soarelui nu mai am vești cum aveam altădată, aduse de pescărușii tăi de la far...

Azi, toate acestea îmi par o istorie inventată. Aseară, mi-am lustruit pantofii cu o cremă sofisticată și i-am pus în fereastră deschisă înspre trecut... dimineată, am găsit în pereche o inimă de turtă dulce și o bilă de ciocolată ambalată în amintirea unei copilării care, parcă, n-a fost niciodată..... așa fi ieșit în curtea din spatele blocului să fac un om de zăpadă, dar ninsoarea de acum două zile a topit gândul despre iermele de altădată. Pescărușii tipau. Era ora lor de masă. Am închis fereastră..... La radio și la TV nu se vorbește de altceva decât despre criza politică din Canada, unică în istoria sa federală. Dinspre răsăritul soarelui nu mai am vești cum aveam altădată, aduse de pescărușii tăi de la far...

Nu uitați!
Aranjamente florale!
Telefon: 0788-927382

Correspondență din Franța

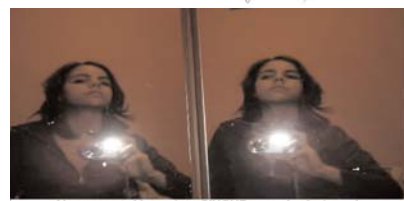
Invitație la o cafea

Ne-om pierde iar în noapte de ai să vii diseară La o cafea prea neagră și poate prea amară Ne-om pierde prin tăcere sau poate prin cuvinte de ai să-mi stai alături - iar eu, să fiu cuminte Ne vom mira că viața mai are-o bucurie Iar în cenușa sobei căzută-n veșnicie Mai este o făclie ce arde-n întristare De prea multă durere - de prea multă visare Ne-om pierde iar în noapte dar seara nu mai vine Încep o căutare prin timp și prin destine Ghicesc în zațul negru că încă mai ești Și poate că la noapte vom fi din nou mai triști Stăpâni de o idilă adusă printre șoaapte De soarta nebunicii și-a vorbelor furate Ne-om pierde-n mângăierea cenușii fără chip Căci suntem numai umbre pictate pe nisip În colț stă doar ibricul ce are rost de gazdă Și-n masa încăperii stă prinsă altă masă La geamuri bate vântul și tremură perdeaua În ținte-mi este gândul și plânge cuveaua Se-anunță miezul nopții iar tu nu mi-ai venit Mai scot cenușa sobei, mai mestec în ibric Plângând fără cuvinte trag iarăși jaluzeaua Și când mă-ntorc la masă... te văd servind cafeaua... Bogdan Sorin CIMPOIERU

Correspondență din România

E-o noapte adâncă...
E-o noapte adâncă în paroi prea tărie.
Dormă,
Mi-e frig de multe ori mai apoi de toamnă,
Se desface inima când te văd în clipă,
Vindem înțelarea în noapte, în paroi,
Dormă,
Te-ai dus în călărie când ai fost copil
C-adulmăie iarba în aerul cald,
Delava de sus mă așteaptă-adus,
La capăt ai fost om și fu un învins,
Căci la fureca mea se-mbăteau din bășug
Cântă mi taine zămintele pe-un rug.
Când mi-e frig mai puțin încep să-ți
Mă-ntreb ce-un vis născut de desbădă,
Iar sufletul mi se scutură pe-a tărie.
Și drumul către tine, doar cămpăna îl aște.

George Sămpetruș

Abonamentul la revista SINGUR nu te lasă singur!
Pentru detalii legate de abonament: www.revistasingur.ro
Telefon: 072-444.35.87

A apărut volumul "Sex cu femeii", un roman de dragoste fără vulgaritate, scris de Ștefan Doru Dăncuș și Adrian Suciu!
Comenzi la telefon: 072-444.35.87

Poet în 2008 ♦ Poet în 2008

The next generation ♦ The next generation ♦ The next generation ♦ The next generation

Ioana FLOREA

Visare

urlă și lupii și câinii
și parcă moartea doarme continuu
e frig dincolo de mine
e ca o pânză deasă toată chestia asta terminată în
atingeri

cuvântul e la fel ca ultimul sărut
și nu-mi amintesc
decât că am murit
desprins de ață
desprins din femeie

Umbra

Picăturile de ploaie cad pe mâna ta
Îți ridică capul
Ca dintr-un vis din care abia te-ai trezit

Nici nu te-ai văzut bine la capătul străzii
Cu părul vâlvoi
Că umbra ți-a și ieșit în cale
Cuțitul ei între coastele tale gemea
Gemea și tu

Și sângele e făcut în așa fel încât să țipe
Să se lege de picioarele tale
Ca o femeie părăsită

Mereu mereu să vină după tine
Și tu să nu știi că de fapt asta este...
Alteceva

Din gură tinde să-ți iasă întunericii
Și să apuce de picior încă o zi

Umbra eroului

Timpul acesta strâns aproape ca un ghem
A uitat să își innoade capetele
Și iată că se mai ridică un întunerice
Apoi iar lumină
Și femeia dintre corzi vibrând fără nume

Și uite-așa îți amintești numele șarpelui-
Același gând alunecos
Un măr pătruns pe jumătate
De forma aproape perfectă a dinților
Și umbra eroului ce-ți înfinge pistolul în spate
Împingând metalul adânc în lut

Și te-ai putea amăgi că aici se termină totul
Dar îți rămân picioarele afară
(Și chiar de nu ar fi așa
O femeie te-ar naște din nou
Și oamenii tot vor mai încerca să zboare

Tu nu știi

Picioare pășesc goale nisipul
Rămân urme de carne
Urme de sânge
De care nici nu ai știut că există

Toate iubirile sunt tablouri
Spânzurate de cuie
Și după ce-și dizolvă curcubeii
Nu mai rămâne decât o pată neagră

Mama

Când noaptea e adâncă
Și mă cuprinde teama
Eu voi simți nevoia
Să am în preajmă mama

Și cu sărutul dulce
Și blânda-i mângâiere,
Să îmi alunge frica
Și gândurile rele.

Cu vocea ei blajină
Și ochii ei cei calzi
Să mă învețe viața
Din zilele de azi.

Iar când eu cad rănită
De ura omenirii,
Ea vine să mă-ndrepte
Pe căile iubirii

Când noaptea se reîntorce
Și e lumina stinsă
O văd din nou pe mama
Ca pe o rază aprinsă

Iar când moartea-i aproape
Și mă ajunge teama
Ultima mea dorință
E s-o revăd pe mama.

Plâng

Plâng pentru că vreau să uit,
Plâng pentru că nu mai vreau să-mi
amintesc,

Plâng pentru că e prea grea tăcerea
Și prea dureroasă liniștea,
Pentru că-s prea puțin cuvintele
Și-i prea negru albul.

Plâng pentru că nu-mi mai vrei privirea,
Plâng pentru că să zâmbesc strămb,
pentru ca tu să râzi.

Plâng pentru că m-ai legat atât de strâns
de tine și mă doare
Plâng pentru că tu nu ești așa cum te
visez...

Dar cum ești oare?
Plâng pentru că plâng după iubire.

Fulgii

Fulgii mari ca înghetați flori de măr
Îmi cad pe mâini și mi se prind în păr,
Le simt pe frunte sărutarea rece
O înfiorare de lumină trece.
Și peste blocuri risipite acum
Fantome nestatornice de fum,
Coloane moi ce fălfăie și pier
Sub gerul vânt, Împietrit de ger.

Iubesc

Iubesc în tăcere un chip străin
Plâng încet și din nou îmi revin,
Din cerul senin voi culege o stea
Viața din nou voi schimba
Mergând pe cărări voi înțelege pe loc
Al vieții mult prea crud joc.
Voi trăi pentru azi, voi trăi pentru mâine,
Voi pierde o parte importantă din mine.
Voi trece peste toate, voi învinge mereu,
Te voi uita, dar va fi greu.

Iarna din suflet

Stau și privesc
Cum alți stropi de ziuă se revarsă,
Încremenesc
Privind îndelung trandafirul din vază
Acasă...

Cu greu trec secunde, minute și ore
Când sufletu-mi cere alinare
Și văd cerul din zori până-n seară
Cum scutură luna și soare,
Grea așteptare....

Aș vrea să te simt,
Alături de mine, din nou firea ta să apară
Și strâng la piept firul c-o sută de ghimpi,
Iar gândul zburdalnic la tine îmi zboară
Pe-afară...

Sărut cu tandrețe obrajii roșcați
Și-o lacrimă-mi picură-n palmă
Nu vreau să-i pierd ochii negri și uscați,
Ci vreau în suflet-mi să se piardă
În suflet e iarnă.

Cărtea Geogiana

Primăvară nebună

Nu știam că
încă
nu ți-ai scos
gândurile
la plimbare.
E primăvară....
Mai bate un cui
în cerul
guri
ca să nu-ți plece silabele
neaccentuate.

Pe stradă
copacii încearcă
să-și facă loc
printre trecătorii
agitați.
Primăvara de nebuni, la intersecția
din centru
„Hai la vise plouate!”
„Hai la vise plouate!”
Strigă unii
Și clopotul de la biserică
Tot bate din zori:
Bang-bang, Bang-bang...

Joc de copil

Am luat pământul
Și l-am aruncat în mare
M-am ascuns în spatele uni norișor
După o noapte, m-a găsit o rază de soare
Am rugat marea să-mi înapoieze pământul
Pe care l-am împodobit cu zâmbetul
meu.

Maladie

Tu, copacule, spuneai
că nu ți-e bine
în noaptea asta.
Te-aș lua la mine în pat
dar
o ploaie de piatră
se lasă peste așternutul
gândurilor mele
nu-mi mai găsec
nici perna
cu fulgi de vise uitate
și mâine mă ascultă
profa la română
la metaforă
și nu știi definiția...
„Spune-i că tu ești
metafora”.

Solitudinea

Bucuria pășește desculță
pe drumul
pavat cu amintiri
ascuțite.

Lacrimi de sânge
curg șiroaie
pe fața-i imaculată.
Se plimbă solitară
pe toate străzile
întrebând
din casă-n casă
de amica sa,
SPERANȚA,
Care a părăsit-o
De mult
TRISTEȚEA
o cuprinde
în brațele-i glaciale
și o sărută
cu buzele-i amorțite
sorbind-o....
Curriculum vitae
M-am născut Albu Diana
Pe coama-nvrătejită
a unui val de mare
sau
pe argintia undă
a unui râu de munte.
Într-un luminis
de codru
am copilărit
îmbătățită de mirosul teiului
de la margine de lac.
Am descifrat infinituri
și am călătorit.
Pe-„o cale-atât de lungă”
spălându-mi visele
în strălucirea
blândeii lune.
Am murit în liniștea serii
într-un vers
de EMINESCU.

Poezia la 16 ani

Aurelia Păunescu este elevă a Liceului Teoretic TRAIAN LALESCU din Orșova. Este o fire meditativă, preocupată să-mi interiorizeze trăirile, să și le decanteze, apoi, în strofe scrise pe pagini de caiet și de suflet vibrant. Nu sunt orice fel de strofe, așa cum le scrie orice adolescent la vârsta aceasta tulburătoare, scormonitoare, cardinală – 16 ani. Versurile Aureliei Păunescu au trăire, se “zbat” să-i răspundă autoarei la întrebări perpetue despre viață, speranță, efemeritate, zbor și largul cerului... Recunoșterea acestei neliniști sublimată în versuri nu a întârziat să vină, câteva premii la concursuri chiar de nivel național, desfășurate în arealul școlar, dețin mărutrie în acest sens.

Prof. Dan Șalapa

SEMN

I-am făcut cu mâna unei stele.
Am vrut doar s-o salut.
Nu mi-a răspuns.
...Putea să-mi zâmbescă
Sau
Să mă privească măcar,
Să alunece pe cer
Ca să mă cunoască.

Dar nu mi-a dat nici un semn...

Oare, să nu mă fi recunoscut?

Îi mai fac cu mâna
Și disează.

INSCRIPȚIE

Mi-am creionat numele pe cer.
Mi-a fost greu, dar am reușit.

Va fi mai greu pentru el să rămână acolo,
Ploi, ninsori, nori
O să-nceară să-l acopere, să-l șteargă ...

N-o să reușească
Fiindcă l-am scris și este
Al meu.

VIATĂ

Mă gândesc că sunt un zid
Ridicat din cele mai bune materiale,
Cu cele mai bune unelte,
De cei mai pricepuți meșteri;

Țin pe umeri un întreg Palat.

Dar, Palatul, prin vremuri, cândva,
Va fi ruină...

Ruina va rămâne în urma mea
Învăluită-n umbra ce va apune
Odată cu ultimul fir de praf
Sub care s-a ascuns.

Primele două autoare sunt eleve la Liceul dr. C. Angelescu din Găești (Dâmbovița), profesori coordonatori Emilia Albu, Gabriela Grigore, Remus Foltoș.

De asemenea în luna noiembrie a.c., pe 17, s-au inițiat la același liceu, seminariile interdisciplinare - organizatori Remus Foltoș și Gabi Iorga.

Mulțumim și mai așteptăm!

Subredacția Bistrița ♦ Proză ♦ Subredacția Bistrița ♦ Proză ♦ Subredacția Bistrița

Melania CUC

Miercuria din cenușă
(Fragment din roman)

Între timp au apărut și pernele cu fireturi de mătase și ciucuri mov ca floarea scaieților. Este de față și servitoarea, o turcoaică cu bust generos adunat în ișlicul colorat ca o floarea unui trandafir de dulceață. Poartă tava de argint cu boluri transparente și pline ochi cu serbeturi alese anume pentru Contesă.

Arap ronțăie un măr și, din când în când, mai trage câte un fum din narghileaua în care apa face bule de aer fierbinte.

Pe covorul cu motive vechi de la cap la coadă, Contesa și Arap Alb joacă șah. Este un joc inteligent sau unul de hazard? Habar n-am.

Partida a început fără piese, fără miză precisă.

Caii, turnurile, nebunii, pionii și regele negru... stau lângă regina albă și decapitată, sub falfăitul de aripi îmbăscite de polenuri gata fermentate.

Gest inteligent, Contesa a făcut prima mutare. Arap următorează...

Remiză.

Par a fi singura pereche fără probleme de pe Planetă, nu se grăbesc, au toată vechnicia la dispoziție.

Pe tabla din marmură unsuroasă, peste piesele lucrate în atelierile levantine, regi și regine, cavaleri și turnuri de pază, ofițerii și caii îmbrăcați într-o singură armură, peste pionii anonimi - toți sunt pifani ai unui război fără de eroi.

Lăcrimez, îmi intră în ochi polen desprins din desenele de pe aripile parcă pictate de îngeri.

Casc și un somn una cu moartea simt cum mă fură, cum împânzește tot insectarul.

Îmi las capul greu pe mâna dreaptă, par adormită.

Cei doi joacă din ce în ce mai lucid partidă după partidă. O fac fără furie, fără dorință de câștig, fără pasiune.

Nu știu câte seri și nopți au trecut laolaltă, dar au fost desigur destule, pentru că văd cum părul în barba lui Arap crește, se face din negru, alb ca bumbacul, curge peste piepții hainei din țesătură fină de Bagdad.

Contesa-i hotărâtă să câștige bani și încredere.

Figurinele de fildeș se mută ca și singure, fac obiectul unor stratageme de luptă demult pierdută.

Se spionează în draci, se înfige stiletul în spate, se face tot ce e posibil militar, ca să fie cucerită reduta.

Pentru prima dată în basm, Arap Alb este prins într-un joc din care nu va pierde, nu va câștia.

- Șah mat, viteza! triumfă femeia și, cu sângele revenindu-i în obraji, îi dă mâna s-o facă pe nebanutică.

- Ai pierdut, ești bun de pedeapsă!

- Fă ce vrei cu mine, Contesă!

- Din două una; ori traversezi sera cu fluturi gol pușcă, ori... mă iei de nevastă!

- Ha, ha... Este doar o glumă! Femeia, împăcată cu sine, ar vrea să renunțe la intenție, dar printru nu știe desluși un coșmar de realitate.

- Cosânzeano, dacă mai am nevoie de halva și apă rece, te voi chema de îndată.

Acum, te rog, retrage-te, în iatacul tău, așa ca o domnișă adevărată.

Fata cu bust generos și iminei de mătăsă pe picioarele frumoase, nu protestează - face plecăciunea de rutină și dispăre dincolo de paravanul japonez, pe care abia în clipa aceea îl văd în vegetația luxuriantă a spațiului claustrofobic.

Arap își deschide calm, unul câte unul, nasturii de sidex ai cămășii albe și lungi până la călcăie. Desface brăul lat de o palmă, din jurul taliei sale. Lucrează încet, privind direct în ochii Contesei, care-i rezistă ca într-un experiment de hipnoză. Acum, gol ca Adam în Eden, se plimbă pe aleea plină cu pietre de marmură și leșuri de fluturi.

Are pielea ca bronzul vechi și mușchii i se văd cum se mișcă, perfect sincronizați cu ideea mișcării. Nu se grăbește, nu lenevește. Face drumul pedepsei corect și nu emană nici cea mai vagă tentă de vulgaritate.

Când revine pe covor, are brațele întinse ca Iisus pe cruce.

Mii de fluturi și larve de fluturi, ciorchini de culori diferite stau prinși de el ca de un copac straniu. Are fluturi în pletele-i rețezate pe frunte, în gene și pe sprâncene, pe fiecare vârf de deget împodobit cu inele. Nu-și afișează nici nu-și ascunde bărbăția proverbială și, ca un prinț de rang vechi, cum cere povestea, trece prin furcile caudine ale femeii bogate, cu scărnelul de măsele acoperit cu un zămbet de mascul pur sânge.

Contesa sigur, simte șiroaie de transpirație pe șira spinării, dar ride sadic - face haz de necaz, de ea ca femeie, de prințul scăpătat și care a învățat rețepile legile afacerilor de miliarde - rade de lumea asta mizerabilă și care îi creează atâtea probleme.

Poet în 2008

Adrian SUCIU

există riscuri

mă săruți ironic iubești aerul sărat presupui că hazardul e plictisitor

a doua șansă

bărbații sînt un sir de chirurgii săli de așteptare răcoase fundaluri vii eşantioane de cancer aseptice

suspîn cînd te văd ca la un film despre ciinii vagabonzi dar nu din aceleași motive

există riscul să îți julești genunchii

există riscul să facem escale neașteptate cumpărături inutile victime colaterale

există riscuri

mitologii amînate

aș redacta o nouă mitologie

despre dragoste: ador să-ți număr hainele dimineața

despre război: să nu ne încurce în pat

despre beție: unui scuipă prin circiumi cum ar scuipa în burțile mamelor

ai cunoscut doar bărbați care pleacă nici unul nu și-a pus pentru tine sufletul de duminică n-a fost de partea ta

n-a desenat rochii în care să arăți ca o regină polară

chiar și veștile de la ei spun doar că nu e ușor să trăiești cu amintirea altor taxiuri

trecurul umblă toată ziua pe străzi sînt multe feluri în care se vede mereu dai peste cineva de atunci de parcă timpul ar fi un șir de nimicuri ieftine datorite din obligatie

cred că înfrîngerea singelui e o boală să te rogi într-o limbă pe care n-o știi să-ți lingă mîinile ciinii bătuți

toți supraviețuim unui număr de înflînir i neprevăzute

din neamul furtunii

ne e rău și nu știm uita nimic despre noi

sîntem din fiii șarpelui din neamul furtunii ne-am născut lingă foc și am rămas însemnați

femeile care ne-au iubit au murit de plictiseală în anul ciuemei

ce bine că sîntem împreună ce ferice că trăim laolaltă ce turmă fierbinte sîngerată

vom inventa beția perfectă iubita pe roți biomurlii care sărută

viața fără urmări

sîntem vii și scriem acestea spre folosul muritorilor să creadă ei că au înțeles și că au fost pe unde n-au fost niciodată

Subredacția Constanța ♦ Studii ♦ Subredacția Constanța ♦ Studii ♦ Subredacția Constanța

Ioan-Mircea POPOVICI

nou... dincolo de dig... dincolo de orice strigare... fără tăceri și fără întrebare... un nou țarm, o nouă mare... peste toată întâmplarea aceasta am lăsat foșnetul plopii și-o frunză de ficus pregătită pentru bradul de Crăciun de pe vapor...

De Sfântul Andrei am pus grâu în inima ploilor... tot ieri, în cais a venit un cal alb... Dorra n-a vrut să coboare din mașină, să nu-și atingă cu frunza rana... Ponna și Dorruța s-au jucat de-a nazdravanele... Ponna lua cearcafurile în cap și alerga cu ele, făcând pe fantoma, iar Dorruța păzea visul lui Picasso...

Bat ceasurile în casa Pictorului, fiecare bătând altceva... cu totul întâmplător am aflat că lui nu-i plac tăcerile necunoscute. De fapt nu-i nici o întâmplare. Lăsase El o scară plină cu uși întredeschise. Și ușile, ca și pragurile lor, spun singure totul. cele negăsite la timp sunt luate de vînt... precum o respirație, care nu se lasă așteptată... și astfel am mai aflat un adevăr... balanța stă-n echilibru după două legi: cea a talerelor și cea a punctului de sprijin

Deschid fereastra să-mi aduc aminte de unde vine cântecul. În piscul muntelui, cerul apăsă un strigăt de acvilă. Strigătul se repetă ca un semnal ce anunță zborul-cântec. Neașteptat, vulturul rimează cu cerul în care zboară. O largă planare îmi aduce aminte de plopii și casa de unde venea cântecul. Deschid fereastra sufletului cu cerul în care zborul vulturului rimează cu cântecul...

Ce faci, te-ai inconjurat de hazard?... Povesteste-mi cum au fost zilele de sfârșit de vară... Adu-ți aminte câteva Crăciunuri... Mîinea a căzut în rău, tura șahului a mai făcut o tură... regina rătăcește cu nebulul pe tablă. Calul a rămas în câmpul lui, ocrotit de pion. Tramvaiul făcea o curbă pe plajă,

iar șinele erau îngropate-n nisip... pe plajă, două frumoase alergau goale să prindă tamvaiul... în tramvai, doi călători... bine că v-am prins, a zis cel care tocmai urcase... și parcă, din greutatea lui, tramvaiul s-a înclinat pe o rână și-a deraiat lung și lin... când m-am trezit mi-am adus aminte amănuntele... șinele erau îngropate în beton... urmele deraierii erau paralele și asta-mi părea de-a dreptul fenomenal... mîinea adormită, din neologismul subconștientului să ducă paralelele alea perfecte... și fetele care erau pe plajă aveau toate elementele la ele și nimic nu era tensionat... nici măcar deraiatul n-a creat panică, țipete ori altceva... doar că, dându-mă jos din tramvaiul asta galben, de acum era o locomotivă ce făcea manevre în port...... postului ajunsese în port și niște telegari desfăceau șina și eu mă socoteam să repun vagonul (că acum era vagon) până nu se ajunge cu scosul șinei în curba deraiajului... iar acum îmi aduc aminte că ieri am trecut de două ori în care se scoțea șina de tramvai... și mă gândeam că...

pe-o stradă pe care se scoțea șina de tramvai... și mă gândeam că... tu ce-ai mai visat?

Vedeam cum zboară fluturii în jurul lămpii și mi-am adus aminte de fluturile galbene ce se așezase pe inima mea...

Scoica spartă

pe undeva se simte că e iarnă, pe prangul nopții doi șahiști în joc își realungă nostalgiile celeste, făcând popas la moara cu noroc într-o răscruce cu pustii în foșet și amănări din cântec de năucă pe o castană coaptă în cenușă mizez într-o mișcare de năluca

În cele două fotografii se văd crăciunica, scoica, mîinile noastre și grăul. Până nu știu toată povestea ei, aștept. Așteptările, ca și zările, le știu depărtările... azi sunt departe de lume... de dimineață am intrat într-un minut nou... 2:34... și mi-am ales un interval de Tymp, ca un val peninsular... la 4:32 valul bătea-n țarm

Poet în 2008 ♦ Poet în 2008

Gelu Bogdan MARIN

1. și să ne gîndești pe fiecare în parte de la început trăsături de pasăre paiață cu trupul crud lehamitea celui sătul de mizerii înțepenit cu mîmile la ceață numai bun de salubritat un simplu efect de victimă iertătoare din inimă cînd vine prima rafală de vînt să ne amestece gîndul să ni se urce fumicile în pîr în dorul de a alerga pe sub această feștilă cinică cînd lumea nu există o adevărată porcărie de fapt

apăsarea unui deget necunoscut pe vena umflată de spaimă ce pot face

îmi duc palmele la gură și urlu poate așa un dumnezeu de pe altă planetă mă va chema la el într-un alt cer cu o altă veșnicie în care sfinții nu se vor mai scurge dintr-un gălbenus de ou ca o părăsire de sine fără lene

toate acestea pedepsă legată de o vină adîncă umbra unor cuvinte neputincioase trăite laolaltă cînd spun ceva altceva decît pot spune eu

2. om singur cu un om singur în el

e vremea vinului alb a măslinelor a soarelui oblic stă scris acolo printre rînduri dar eu nu vin și nu plec niciunde

eu sînt străinul din mine ce mă așteaptă cel mai vechi locuitor cuvîntul nimerit

spune ceva

degeaba taci se aude

3. cu ochii legați privesc drept înainte

complice la mascaradele zilnice am degetul arătător ros de cangrenă fără ca vreedată să facem ceva împreună în țara nimănu

cu mîncelele cuvintelor pînă la pămînt poticnit în oasele sternalui las bisturiul să intre cu mîmile medicului cu tot să mă umple cu pistolă cu ziare vechi cu iluzii

îmi acopăr ochii cu o cîrpă neagră acum puteți trage din voce îmi va rămîne doar urma dinților pe funia marionetei ce va muri în zori

Subredacția Mehedinți ♦ Proză ♦ Subredacția Mehedinți ♦ Proză ♦ Subredacția Mehedinți

Alexandru Stănculescu
Scrisorile unui preot de la țară

Zilele acestea se judecă la Curtea Internațională de la Haga diferențul dintre țara noastră și Ucraina privind Insula Șerpilor din Marea Neagră. Nu știm care va fi rezultatul procesului, dar tare mi-e teamă că vom pierde. De câțiva ani buni ne judecăm pentru ca ucrainenii să stopeze săparea canalului Băstroe. Noi ne ducem la procese și ei se duc la săpat. Iși văd de treabă și nu le pasă de nimeni și de nimic. Un asemenea tupeu mi-a amintit de un altul, la altă scară și la alt nivel, pe care-l relatez mai jos și legătura nu cred că e tocmai întâmplătoare. Același tupeu și la nivel de individ și la nivel de stat!

Era în 1990, prin iunie. Organizam o excursie în Basarabia și Bucovina de nord, azi aflată sub stăpînire ucraineană. De la Chișinău la Cernăuți sunt vreo 300 de kilometri. Am ajuns în Cernăuți seara, rupți de oboseala unei zile foarte încărcate. Eram repartizați în centrul Cernăuțului, la Hotel Cereșus. Am plecat fiecare spre camerele noastre. Am urcat într-un lift trei familii. În ultimul moment am urcat în liftul nostru și doi tineri de 25-30 de ani. Erau niște zdrăhoni în toată puterea cuvîntului. Vorbeau ucraineană. Se vedea că noi suntem călători, străini, oboșiți. Cei doi indivizi au comandat liftului să urce până la ultimul etaj, 7 sau 8. Când am ajuns acolo, i-ai comandat să coboare la parter, apoi iar la ultimul etaj. Asta au făcut-o de 4-5 ori. Se vedea că acolo că e o provocare. Voiau cu orice preț să aibă motiv să pornească conflictul cu noi. Am tăcut, am răbdat și am așteptat. Când s-au plictisit de noi, ori ne-au găsit neinteresanti, au coborât din lift și ne-au lăsat. Acesta a fost urarea de „bun venit”, pe care am primit-o la Cernăuți! În biserici se slujea în slavonă și ucraineană, nicidecum în română. Într-un album, pe care l-am și cumpărat, se spune că, în 1918, trupele „burghezo-moșieresti” din România au invadat Bucovina și au ucis 11.000 de „bucovineni”. Nici o vorbă despre Marea Unire cu Țara, despre entuziasmul populației din martie 1918 de a reveni la țara - mamă. O!

În numărul trecut al „scrisorii” noastre pledam pentru alegerea de către preoți a înalților funcționari dintr-o eparhie. Aduceam acolo o serie de argumente în sprijinul acestei propuneri. Continuăm și în prezenta „scrisoare” cu

cîteva fapte ce ar putea fi convingătoare.

Regretatul Mitropolit Firmilian al Olteniei era de-o robustețe spirituală cum rar puteai întâlni. Intelctual desăvârșit, fin cunoscător al vieții și al oamenilor, te făcea să crezi că de nimeni și de nimic nu se teme, în afară de Dumnezeu. Părintele Caliope Georgescu îi era apropiat, un fel de sfetnic de taină. Se întâmpla însă adesea, ca mitropolitul să angajeze în funcții importante câte un personaj dubios, impus din afară de forțe politice. Părintele Caliope îi zicea: „Inalt Prea Sfințite, omul acesta nu-mi inspiră încredere. Nu cred că era locul lui aici!” Mitropolitul îl privea în ochi și-i spunea șoptit: „-Mă, Caliope, mă, tu nu crezi că sunt situații cînd și eu trebuie să fac așa?!” În acel moment mitropolitul se apleca mult, mult, de-a aduna capul la nivelul genunchilor. „-Capul plecat nu-l taie sabia, mă, Caliope, mă!” Era, însă, perioada stalinistă și asta explica totul.

Mă aflu într-o împrejurare oarecare. Era multă lume, printre care și un episcop. Din acel loc până la episcopie lui erau vreo 7-8 sute de kilometri. La un moment dat, episcopului i-a sunat telefonul. L-a scos și a început să vorbească acolo, în sală, cu voce tare. Discuția a durat aproape un sfert de oră. A fost o situație penibilă pentru toți cei prezenți. Vîrînd-nevrînd, înțelegeam că discută cu cel puțin doi consilieri de-ai săi. Aceștia îi cereau indicații cum să așeze o scară la o magazie. Episcopul le-a repetat același lucru de trei sau patru ori. O banalitate, pe care și un copil ar fi putut-o rezolva. În sală se auzeau șoapte de genul: „-Ce tîntălăi are acolo, dom’le?” „-Cum poate suporta atîta incompetență?” La sfîrșit, cînd a închis telefonul, episcopul ne-a privit triumfător, s-a umflat în pene și ne-a zis: „Nici o frunză nu se mișcă în eparhie fără știrea mea!” Discuțiile au revenit pe făgașul lor, dar o umbră de tristețe se așezase pe fețele tuturor. După ce s-a terminat conferința aceea, am rumegat pe îndelete cazul aceluia episcop și acelor funcționari și nu mică mi-a fost mirarea, cînd am ajuns la următoarele concluzii. Consilierii aceia nu erau oameni proști sau incompetenți. Erau exact ce-i trebuia aceluia episcop. El apărea ca un om mîndru, orgolios, despotice, care nu suporta o altă opinie, o altă poziție decît a lui. Acei consilieri aplicau o rețetă folosită de veacuri de toți oportuniștii, parveniții și, în general, de jigodii. Rețeta are două variante și are succes garantat. Prima variantă este aceasta: „Fă tot ce poți, ca să-l convingi pe șef că e mai deștept decît tine!” A doua variantă e asemănătoare: „Fă tot ce poți, ca să-l convingi pe șef că ești mai prost decît el!” Ca să fie

lucrurile mai clare, voi da un exemplu concret: dacă șeful prinde muște, tu să nu prinzi decît musculițe și țânțari. Dacă vei da bobărnace la gîndaci, la dănuți și la gongoi, cu siguranță că vei fi trimis la munea de jos, în cel mai bun caz la capre!

Prin 1977 fusese adus la mitropolia din Craiova părintele Gudurău ca funcționar. În vremea regretatului mitropolit Nestor Vorbecescu a fost ridicat la rangul de consilier. Nu știu dacă a fost ales de ierarh, ori a fost impus din afara instituției. Era numai zămbete. A stat în funcția respectivă pînă la Revoluție, cînd a fost dat afară. A dezlîntuit atunci o campanie de presă împotriva mitropolitului, cum nu se întîlnise în părțile noastre. În mare parte acea campanie a grăbit sfîrșitul ierarhului oltean. La vreo cîțiva ani după moartea mitropolitului, m-am întîlnit cu părintele Gudurău, întîmplător, în Severin. Mi-a relatat cu un aer triumfător: „- Cînd a murit Nestor, m-am dus la biserică și le-am spus enoriașilor mei: Care vreți să-l vedeți pe dracu, duceți-vă la catedrală. E acolo, pe catedrală!” A mai zis și altele, dar parcă mi s-a blocat auzul. Fusese destul ce mi s spusese, el, omul, care mîncase de multe ori la masa mitropolitului Nestor Vorbecescu. Cred că dacă ar fi fost aleși consilierii de către preoți din patru în patru ani, altfel de oameni ar fi fost promovați în funcțiile respective. Nu știu ce studii ar fi avut, dar în mod sigur nu le-ar fi lipsit nici cei șapte ani de acasă.

Am în față scrisorile a doi prieteni. Unul este fost cloc, actualmente arhimandrit. A clădit trei mănăstiri, și-a luat două doctorate (teologie și istorie) și acum urmează pe al treilea (filozofie). De curând, episcopul său i-a pus în vedere să părăsească eparhia. Deranjează pe ierarh cu înșăși existența lui fizică. Celălalt prieten este de acum pensionar. Cinci ani a muncit și a ridicat în parohia lui o biserică imensă, ca o catedrală. Mi-a trimis poze. Era superbă. Cu două luni înainte de sfîrșirea bisericii s-a dus la centru eparhial în audiență la episcop, ca să stabilească amănuntele de protocol. Nu știe nici azi cu ce l-a deranjat atît pe ierarh, căci a doua zi după audiență a primit ordin de transfer la altă parohie. A încercat să se ducă din nou la episcop, dar nu i s-a mai aprobat altă audiență. În locul lui a fost adus un preot abia hirotonit. La sfîrșite, preotul bătrîn nici n-a fost invitat să participe. Cred că dacă acei ierarhi ar fi avut niște consilieri cu șira spinării dreaptă, ar fi avut curajul să le spună: „Asta nu se poate, măria-ta!”
(Va urma)

Subredacția Hunedoara ♦ Scrisoare deschisă ♦ Subredacția Hunedoara ♦ Scrisoare deschisă

Domnului Nicolae Manolescu, scriitor, Președinte al Uniunii Scriitorilor din România

Mult stimat domn,

În condițiile în careUSR a devenit extrem de atrăgătoare pentru unele persoane, în general pensionari, cererile de intrare înUSR se înmulțesc vizibil. Asta în condițiile în care foarte mulți dintre cei care au har și sunt cu adevărat talentați sunt ignorați. De asemenea am mai observat că unii dintre oamenii dvs. îi tratează cu sicir. Îmi permit să mai cred și faptul că e nevoie de o curățenie morală la vîrfurileUSR și ai revisitelor ce apar sub egida ei. "Noua Literatură": această revistă își acco-

peră toate cheltuielile de laUSR, față de restul revistelor, care sunt parțial finanțate ori deloc, deși îmi permit să cred că revista "Noua Literatură", nu se ridică nici pe departe la nivelul altor reviste, unele ignorate deUSR. După cum foarte bine au remarcat și alții, scriitorul român nu prea are avantaje din faptul că este membruUSR, decît dacă face parte dintr-o grupare bine cotate și bine remunerată pe diferite filiere.

Nu sunt vreun intelectual cu 7 facultăți laOxford, nu am cîștigat premii internaționale și nu tind spre premiul Nobel pentru literatură, sunt un simplu muritor în evoluția lui prin meandrele civilizației, un naiv care chiar crede că-l băgați înseamnă.

Nu mai amintesc faptul că în România, cultura suferă grav, a devenit deja folclor.

Țara sîngerează, lovită de inconștiența unora, indiferenții în fata suferințelor cauzate de moftangii din

fruntea țării, deși, înșetată de cunoaștere, dorește să-și cultive fiii în spiritul culturii europene, la universități înalte. Suntem considerați hoți, țigani, cerșetorii Europei, nespălați, un popor de securiști, niște sclavi lipsiți de ambiție ce ne mulțumim cu puțin. Cel puțin așa ne caracterizează italienii, englezii, francezii etc. în presa de la ei. Suntem jigniți de orice imbecil cu ifose de mare jurnalist, care neavînd altă ocupație aruncă cu lături la adresa României. Pe cine putem acuza de percepția negativă la adresa românilor?

Românii nu trebuie să învețe democrație, trebuie în primul rînd să învețe să nu se mai lase călcați în picioare. Consider prin aceasta că Uniunea Scriitorilor are datoria morală față de toți intelectuali din diaspora și nu numai, să ia atitudine. Nu cer să schimbați soartă planetei în 10 minute, doar mai multă implicare.

Daniel Lăcățuș

A apărut volumul "Sex cu femei", un roman de dragoste fără vulgaritate, scris de Ștefan Doru Dăncuș și Adrian Suciul

Comenzi la telefon: 072-444.35.87

Jurnalul din pușcărie (3)

Ștefan Doru DĂNCUȘ

N-ar trebui să se plângă, și-a re-luat fotoliul în multe suflete omenești: înspăimântător de multe. Precum se știe, însă, nemulțumitului i se ia darul.

Voi sta în curând la o masă, va fi acolo și îngerul meu, vor fi acolo și alții. Voi fi compătimit, mi se va cere imperativ să mă răzbum. Vor încerca să mă facă să uit că orice răzvrătire de acest fel e urmată de o cădere într-o groapă și mai adâncă. Nu așa trebuie luptat, voi dori să le spun, dar ei nu-mi vor acorda atenție, vor turui continuu despre faptul că am toți așii în mână. Nu te pune cu nebulul, spune Biblia, dar răspunde-i după voia lui, pentru a-i satisface ideea că el e cel mai înțeles de pe fața pământului; oricum, fiecare pasare pe limba ei pierde.

Poate le voi spune acelora că o viață de om nu e făcută pentru a-l ucide pe cel ce ți-a dat o palmă, ci pentru a întoarce și celălalt obraz; poate nu le voi spune - depinde de starea lor de spirit.

Mă aflu totuși în nordul țării noastre, dragi români, iar aici oamenii sunt foarte categorici.

Nu trebuie să juri, vorbele tale trebuie să fie numai "da" ori "nu". Fără complicații, fără compromisuri.

Între zidurile ce ne înconjoară din toate părțile (suntem încercuți de armata botoanelor!) unii s-au spânzurat, "nu mulți, vreo 20", alții s-au împușcat (subofițeri însărcinați cu paza celor ce se spânzură). Dispariția acestora n-a tulburat pe nimeni, paturile goale au fost ocupate de alții iar pe holuri, cu pistoalele la centură, au apărut alți paznici.

Ce fel de revoltă ar fi aceea care nu i-ar putea învia pe sinucigații de ieri? Nu așa se pune la cale o revoltă, o desfășurare evenimentială, ar trebui să le spun, poate, celor cu care voi sta curând la o masă. Dar la fel, poate cuvintele mele vor suna străine pentru modestele lor capacități de analiză.

În nordul acestei patrii e dimineată. Gabriella se trezește, își face cafea. Mult a fost, puțin a rămas.

"Bunădimineațomnuleoffiter-camera8facepeluciu4deținuți". Nimigean a terminat, controlorii ies, închid ușa. Somnoroș, Lakatoș se ridică în picioare și fără nici o introducere spune:

"Tovarășulnicolaceaeușescusecretargeneralalpartiduluicomunistromân", și după o scurtă pauză: "președintele-românieicomandantsupremalforțelorarmate".

După care își ia papucii și se duce la toaletă. Curioasă dimineată.

Spre diferență de arestul poliției, "plimbătorul" penitenciarului e mai mare și nu e acoperit cu plasă de sârmă.

Lakatoș: "Doru, tu pleci. Dumnezeu fie cu tine."

Rămân uneori interzis în fața unor astfel de dovezi de credință.

După ce Lakatoș și-a luat bratele de pe umerii mei și și-a reînscut umbrelul prin "plimbător", am destructurat molecular o piatră, după învățătura celor 4 axe temporale. O bucată a fost luată în cameră, ca "amintire". Peste puțin timp, unii au început să ascute pe ace cozile lingurilor, în ideea că astfel vor avea cuțite proprietate personală.

Cel puțin dacă așa și cum își

umple zilele Gabriella, îngerul pe care m-am ferit să-l învăț cum se comprimă timpul. Mi-a spus că uneori a dormit câte două ore pe noapte. Încredere și seninătate - lucruri greu de obținut și greu de păstrat dar existente și la îndemâna oricui.

Ne-au mutat în altă cameră. Cineva de aici are radio. Mă deranjează, mi-e mai nesuferit decât becul ce arde toată noaptea.

Comparativ cu patimile lui Isus, detenția mea este o blândă vacanță. Când îmi amintesc de evenimentul arestării și crucificării Lui, mă simt înălțat de lumină și liniște; eu nu voi putea atinge niciodată performanțele Sale, dar insist în mersul pe urmele lăsate de El de-a lungul și de-a latul secolelor. Și mai știu că drumul pe care merg nu se sfârșește cu mine, ci abia începe.

Să nu ne ascundem după deget: legătura cu Dumnezeu nu se mai poate realiza prin popi, ci direct prin Isus și prin crucea Lui. E stare de urgență pe Terra. Unii au înțeles asta și au părăsit "sistemul", alții (cei mai mulți) nu vor să conceapă faptul că persistă în extinderea gropii comune.

Se apropie ziua când voi pleca de aici. Da, sunt privit cu respect, sunt o ciudațenie cu care te întâlnești o dată în viață. În gândul lui, fiecare din colegii mei de teniță își împarte bruma de "avere" de care, paradoxal, nici în pușcărie n-am scăpat: unuia îi va rămâne tricoul verde, altuia cel alb, papucii de casă, șosetele. Apoi: hărția igienică, punga de zahăr, cutia de ness, pachetele de țigări fără filtru, aparatele de ras "Bic" (singurele permise), perișta și pasta de dinți, pasta de bărbierit, bricheta, pixurile, prosopul. Atât. Fără ele am intrat, fără ele voi pleca. Biblia: "Fără plată ați primit, fără plată să dați".

În noua cameră, stau într-un pat etajat. Un culcuș în care sunt greu de observat. Citesc și scriu, sunt solicitat să intervin doar în cazul unor controverse aprinse, când pușcăriași nu cad de acord asupra unor subiecte mai grele. Au cultură generală, băieții.

Mi-e dor de îngerul Gabriella. Am aflat totul, acum știu cum e să trăiești și într-o pușcărie mai mică. E vremea să plec, să lipesc trecutul de viitorul meu, să construiesc un pod temporal peste perioada de încarcerare. Să nu înșel încrederea Tatălui meu care știe mai bine unde e necesară prezența mea. Acest Stăpân bun nu m-a cerut niciodată lucruri imposibile. Îmi spunea Gabriella: "Dumnezeu nu dă omului decât ceea ce poate duce", de aceea am acceptat cu atâta ușurință condamnarea.

E o zi în care m-am întrebat de mai multe ori de unde are atâta putere și atâta încredere îngerul acesta care n-ar fi trebuit pus în astfel de situații. O zi în care m-am bărbierit pentru a doua oară de când am fost închis iar gesturile mi se înseru în siajul plecării. Nu mai am ce face în perimetrul plin de păcate dintre aceste ziduri (simt organic tensiunea acestora și sunt nevoit să creez tot mai des în jurul meu, un glob protector).

"Doru, tu nu joci cărți?"
"Nu știu să joc."
"Nici un joc nu știi? Nici remi?"
"Nu. Știu șah."

Iar șah nu există nici în clubul închisorii, necum în celulele în care ard continuu becuri.

În curând, în căsuța poștală a editurii mele va poposi o scrisoare. Destinatar: Editura SINGUR (pt. Ștefan Doru Dăncuș), O.P. 77, C.P. 76, București. Expeditor: Bumb Grigore Marinel, Post Funduș, nr. 2, Penitenciarul Baia Mare. Adresa expeditorului a fost scrisă de o mână străină.

Prima dată, scrisoarea va fi deschisă și citită, din curiozitate, de chiar cel la care scrierile deținuților și le duce la cutia poștală. Lăpăta la loc, va ajunge la destinație, o voi primi și voi zâmbi. Știu de pe acum că e scrisă pe o foaie ruptă dintr-un caiet "de pătrățele" și începe așa:
"Iată, Ștefandorule, dedublarea

s-a produs". Mai departe se va putea citi direct din volumul pe care am de gând să-l public după ce voi racorda la el scrierea "Avocații Cerului", căreia nu mai trebuie să-i adaug decât o frază.

Cafea, țigări, scris. Evenimentele se precipită, simt cum se îngrămădesc, se ajută unele pe altele, blochează roțile justiției omenești și pun în mișcare altele, nevăzute, neimaginabile sau uitate de oameni, se deschid deopotrivă de fapte bune pe care le-am adunat mereu, în ideea că-mi vor folosi vreodată, se scutură de praf, ies în față.

Avangarda. Apoi grosul oștirii și, ca un strălucit luptător, suferința. Nimic nu poate opri aceste forțe însuflite și încurajate de Tatăl meu. În fruntea lor, Fratele meu se îndreaptă spre ținutul întunecat al nepăsării omului față de om. El este avocatul meu și în fața Lui nu există probe ce pot fi contrazise. Tenebrele se retrag rănite. Măine îmi voi îmbrățișa îngerul păzitor, voi ridica ochii spre Cer și voi rosti cea mai simplă rugăciune de pe pământ: "Mulțumesc, Frate!"

Urmează iertarea. N-a fost ușor să iau această hotărâre, de fapt, nu aveam puncte de rezistență pentru a înălța un astfel de minunat edificiu, să mă smulg din mediocritatea calculelor, din "le voi răspunde cu aceeași monedă celor ce m-au închis"; sentimente de individ încadrat în normalitatea de masă; periferice. Spre mulțumirea mea, am reușit să nu-mi dezamăgesc Fratele mai mare. Iertarea e gata, e totul pregătit, mă apropii și tai panglica inaugurală: brusc, celula se umple de lumină - capodopera ce nu va mai dispărea niciodată din memoria vieții mele e vie: LUMINA.

De-acum încolo totul e o chestiune de timp. Sunt conștient că prin mine, Dumnezeu a mai dat un exemplu. De asemenea, știu că El nu mai permite uciderea fiilor Săi - ei au datorita de a-i reînvia pe oameni speranța și iubirea de semeni.

Doamne, nu ies din Cuvântul Tău nici munții, nici mările. Cum Ți s-ar putea împotrivi niște viermi ce trăiesc 60-70 de ani? Lut sunt cu toții, nici măcar măreția unei pietre n-o ating în existența lor de-o clipă. Mai aproape de Tine sunt copacii și răurile care înregistrează trecerea omului pe pământ, așteptând ca acesta să devină un stăpân bun al zilelor sale. Ție nimeni nu-Ți poate prunci și știu că atunci când Tu împarți dreptatea, nimeni nu se poate ascunde de hotărârile Tale.

Te poți baza pe mine, Tată, știu că munca mea Tu o plătești, nu oamenii. Îți mulțumesc pentru vremea când m-ai ridicat din țărâna cărnii și a deșeurilor lumii și mi-ai arătat că umiliția nu mi-a fost zadarnică. În veci fiu slăvit, Tată al meu în mâinile căruia mi-am încredințat, până la sfârșit, viața. Amin.

"Aici radio Europa FM, este ora 14.00, știri: "Părintele Galeriu a suferit un atac cerebral", etc., etc. Părintele Galeriu a fost chemat Acasă, în România trăiește Ștefan Doru Dăncuș. Părintele Galeriu a aflat de acesta, s-a rugat pentru acesta și când a înțeles că are cui, i-a pus în brațe amintirile vremii vieții lui.

Nu plâng pentru dânsul, sunt destui care o vor face. Odihnește-te, părinte, ai trudit destul, amintirile tale au ajuns pe mâini bune. Drum bun spre Casă!

Mă gândesc: ei nu aveau dreptul să-mi închidă crucea. Mi-au luat șireturile, șnurul din pantalonii de trening și crucea și le-au închis într-un dulap, o pușcărie mai mică și mai întunecată decât cea în care urma să locuiesc. Mai mică decât cea dintre granițele geografice, cu deschidere la Marea Neagră. S-au ferit să-mi poarte crucea: au închis-o. Nu, nu aveau dreptul să-mi închidă crucea.

"Doamne fă din suferință/ Pod de aur, pod înalt/ Fă din lacrimă velință/ Ca-ntr-un pat adânc și cald// Și din fiece dezastru/ Și crepuscul stins în piept/ Doamne, fă lăstun albastru/ Și fă zâmbet înțelept" (Radu Gyr).

(Va urma)

Poet în 2008 ♦ Poet în 2008

Adriana LISANDRU

Încep să înțeleg elefanții

Închid messengerul nu mai am răbdare cu oamenii tărătura asta de moarte pe care o aștept de o viață se sleiește pe buza paharului

nu trebuia să mă fi născut femeie îmi spun nu atât de femeie nu atât de

femeie

încă o dimineață mă va lipi de lumină cum o palmă uda așezată pe un fier geruit o să doară

de ce are elefantul ochii roșii?
ca să se ascundă mai bine-n ciros.

șapte pietre

I.
din scorbura sa
mă cheamă păianjenul
întind mâinile
întru
umbra
mi-e zvârlită afară
cu picioarele smulse

II.
atârnată de streșina clipei
fluer pustuiului
îmi răspund
o mierlă
și-o bufință

III.
timpul
cioplește imperturbabil o cruce
în gheața strigărilor

IV.
mi-e frig

aprend un zeu
încă unul
vulturul își ascute ciocul de stânci
închid ochii

în orbite
îmi curge cenușă

V.
inimii mele
îi cresc degete
când oameni / se aruncă în ei
ca într-o suliță
VI.
de la o vreme
sângerez litere

unde mi-e pământul din carne?

VII.
moartea
scrie cu mâinile mele
psalmi apocrif
când va isprăvi
mă va strânge-ntr-un dînt
eu
îi voi împroșca cerul gurii
cu ouă de șarpe

cartea asta
nu se va termina niciodată?

mausoleu
aici neodihnește
îmbălsămată-n cuvinte
o altă femeie.

Poet în 2008 ♦ Poet în 2008

Mircea
CATARGIU

Felia de pâine

Îmi propusesem să scriu despre celebritate și uite ce-a ieșit o felie de pâine din aluatul vieții

Dimineața sânilor

Lacrimi se prelungeau spre tulpini dincolo de constelații

nu pricepeam de ce atâta secetă în craterul florilor de crin

zborul cuvintelor întârziate loveau dimineața sânilor

Fără contur

Noaptea se taie în coasa lunii aștrii
au miros de staul curat iubita mea
și-a găsit vocația într-un iureș planetar
îngeri belicoși depun mărturie despre hemoragia timpului fără contur

Mărturisire

Melci zburători și ramuri uscate marfarul gonește în depărtări o bătrână mărturisește despre repararea leproșilor

ca un copil rușinos îmi pipăi apucăturile nevoit a scăpa de carcera trupului și erinii călătorind pe panaceul norilor

După oglindă

După oglindă soarele apune păsările
sunt de-un verde transparent la Curtea de Apel se cântă azi
am trecut pe la monument Nichita... nu mă imită ideile
vin din inexistent

Florarul driadelor

Salcâmul violet își pleacă discret fruntea de poet la Florarul driadelor

Abonamentul la revista SINGUR nu te lasă singur!

Evenimente ♦ Evenimente ♦ Evenimente ♦ Evenimente ♦ Evenimente ♦ Evenimente

Toamna Literară Pietroșițeană

Ajunși la a V-a ediție, "Toamna literară pietroșițeană" a reușit să adune și în acest an nume binecunoscute publicului doritor de cultură din localitatea Pietroșița (Dâmbovița). Sprijinit de oamenii de bază ai Fundației "Renașterea Pietroșiței - Rurallia" (ing. Nicolae Postă, poetul Constantin Voicu și Dani Comăniță, doctorul Radu Negoescu, inițiatorul acestui eveniment, a realizat un adevărat regal de poezie și muzică. Am remarcat și totala deschidere spre astfel de acțiuni a primarului comunei, profesorul Leonard Dicu.

La biblioteca locală, unde s-a dat startul, au fost lansate două volume de versuri pentru copii: "Cu lunile prin târg alunecând", (Constantin Voicu), și "Prietenii mei dragi", (Alex Vălcu). Urmatorul moment s-a consumat la Muzeul Etnografic "Dumitru Ulieru" și a fost moderat de Constantin Voicu și dr. Mihai Cezar Popescu. Scriitorul

Alexandru Manafu și-a lansat volumul de proză "Picături de suflet, pulbere de stele". Premiile pentru vocație, creație și

Dr. Radu Negoescu, Leonard Dicu, Elena Neculescu

expresie literară au fost decernate în acest an poezilor Vasile Oneață și Constantin Predescu Neașu (Lungulețu), scriitorului Alexandru Manafu (Târgoviște) și scriitorului Ștefan Doru Dăncuș.

Deși semnarea acestui eveniment pare tardivă (a avut loc în 18 octombrie a.c.), considerăm că ne-am făcut o datorie de onoare, remarcând eforturile depuse la Pietroșița întru menținerea flăcării viei a culturii.

Au lansat la "Gaudeamus"...

Anul acesta, la Târgul de carte "Gaudeamus" ce se desfășoară la București, și-au lansat volumele și prietenii noștri: Aurel Udeanu - volumul de poezie "Femeia din creierul fiecăruia" (Ed. Brumar), Alex Vălcu - volumul de poezie "Pași", Adrian Suciu/Ștefan Doru Dăncuș - romanul

"Sex cu femei" (Ed. Tritonic). Nădăjdum că în noianul de cărți ce apar ca ciupercile după ploaie (în ciuda penuriei financiare ce bân-

tuie prin România), volumele autorilor sus menționați se vor remarca și vor avea parte de o critică literară constructivă.

Participarea la acest târg de carte a fost și un bun prilej de întâlnire cu prieteni vechi pe care nu-i vezi decât o dată pe an sau nici atât. La fel ca și anul trecut, sâmbătă vremea a luat-o razna, ceea ce a dus la diminuarea numărului de vizitatori dar, din spusele celor ce participă regulat, nu a fost mai rău ca altă dată.

Atmosfera în Târg a fost cea obișnuită: inghesuală, multe personalități, lansări peste lansări de carte aparate foto și camere de filmat, interviuri, restaurant unde trebuia să aștepți 30 de minute până se elibera vreun loc, deși prețurile erau imense.

Succes pe mai departe prietenilor noștri care au apărut editorial și în acest an!

Nici revista SINGUR n-a fost trecută cu vederea, mai ales că s-au distribuit gratuit cca. 100 de exemplare. Fotografia de mai sus demonstrează interesul prietenilor acestei publicații, care n-au așteptat să ajungă până acasă pentru a o citi

chiar în incinta Pavilionului Central al Romexpo, unde s-a desfășurat târgul de carte. Sperăm să participăm și anul viitor (dacă nu cumva "criza" ne va doborî financiar) la acest important eveniment din România.

Mădălina-Maria DĂNCUȘ

POEZIA ȘI MUZICA SĂRBĂTORILOR, LA MARE PREȚ ÎN FIEF-UL SCRITORILOR BUCUREȘTENI

Sala Oglinzilor de la Uniunea Scriitorilor din București, a găzduit cea de-a doua Seară de Muzică și Poezie Religioasă organizată de editurile Platytera din București și Arania din Brașov. Dacă prima întâlnire, aceea de la Brașov, s-a apropiat de structura unui maraton poetic-muzical, cu cei 13 poeți, două formații și un actor care au evoluat pe ipotetica scenă a Casei Baiulescu, seara bucureșteană nu s-a îndepărtat nici ea prea mult de haina armonioasă, dar neobișnuită prin dimensiuni, a concentrării de forțe artistice. Unora dintre poeții prezenți la Brașov, precum Liliana Ursu, Paul Aretzu, Monica Patriche, Florin Caragiu, Laurențiu Ciprian Tudor sau Adrian Munteanu, li s-au alăturat, pentru prima dată, excelenții roșii-

Florin Caragiu, Dan Puric, Adrian Munteanu

tori și artiștii ai cuvântului poetic care au fost Marian Drăghici, Dan Cârlea, Daniela Șontică și Elena Dulgheru.

A revenit pe scenă trio-ul brașovean Anatoly, cu un aplaudat grupaj de colinde și cântece religioase, ca și cantautorul Ion Zubașcu, care a reamintit câteva dintre binecunoscutele refrane ale colindelor maramureșene. Invitatul special al întâlnirii a fost actorul Dan Puric, de aceasta dată în postura de gânditor al poziției și rosturilor poeziei de azi, o privire aruncată cu ironie, emoție și umor asupra peisajului literelor contemporane, a manierei în care este el receptat. A fost un moment gustat din plin de publicul care a umplut sala până la refuz, unii dintre participanți având tăria să rămână în picioare preț de vreo 2 ore și jumătate, dincolo de vârlurile înserării de decembrie, azvârlite peste umerii unei desfășurări de forțe artistice cu destule elemente insolite.

Directorii celor două edituri, Florin Caragiu și Adrian Munteanu, au căutat și de această dată să-și înfrângă emoțiile, stimulați de receptivitatea publicului, despărțindu-se cu convingerea că o asemenea broderie poeticomuzicală își găsește locul și chiar e necesară. Iar poeții și-au strâns mâna, au schimbat impresii și au constatat, cu toții, că lucrarea lor se înfăptuiește în intimitate, dar trebuie căutate în continuare modalități de apropiere față de cititor, pentru ca rostul efortului lor creator să se desăvârșească.

Adrian Munteanu

Scrieți voi, că eu citesc! ♦ Scrieți voi, că eu citesc!

♦ Revista „Argeș” (nr. 11/2008) ne surprinde iar cu materialul scris de Aurel Sibiceanu - „Gloriozii ani ai rătării” (ultima parte), referitor la boema piteșteană a anilor

70-89. Am putut citi admirabila proză a lui Radu Aldulescu, interesanta idee de a prezenta un autor în patru pagini ale revistei (aici este vorba de Virgil Diaconu), bine realizata „anchetă a revistei”, „Argeș” este o revistă la care merită să vă abonați.

♦ Primim regulat la redacție „Calendarul Maramureșului”, o impresionantă

culegere detexte din folclorul local și fotografii referitoare la portul țărănesc și tradițiile zonei. Nr. 7-9/2008 conține și o hartă a vechiului teritoriu maramureșean, hartă ce te pune pe gânduri, dacă stai să analizezi condițiile istorice care i-a lăsat pe maramureșeni fără partea de peste Tisa. Editat de cunoscutul poet și om de cultură Dumitru Iuga, „Calendarul Maramureșului” este una din puținele perle tipărite care ne aduc aminte de unde am plecat.

♦ Consistent și elegant ca de obicei, și nr 46/2008 al revistei „Caiete Silvane” din Zalău (Sălaj) vine spre cititori cu o generoasă

oferță: „În lumea simbolurilor” (Gheorghe Moga), „Pledoarie la un discurs liric” (Viorel Mureșan), „Radioul nostru cel de toate zilele” (Viorel Tăutau), „Marcele singur”, „Poetul” (Mihai Cimpoi). Sunt numai câteva din titlurile pe care le puteți găsi în revista condusă de poetul și scriitorul Daniel Săuca.

♦ Revista „Litere”, editată de Societatea Scriitorilor Târgovișteni și-a serbat în 28 iunie 2008, apărând a 100 de numere. Nr. 8-9/2008, cel primit la redacție, debutează cu un material referitor la acest eveniment. Am remarcat „Accente”-le lui Alexandru George, „Breviar”-ul

scris de Barbu Cioculescu, „Recitiri”-le lui Henri Zalis. Publică poezie: Isabella Drăghici, Grigore Grigore, Traian Vasilecău

(în prezentarea lui Mihai Cimpoi, text ce se regăsește, cum am menționat, și în nr. 46 al „Caietelor Silvane”. Revista apare la Târgoviște (Dâmbovița) și costă 5 RON.

♦ Rubrica dragă mie din „Dilema veche” este „Cu ochii-n 3,14”. Pe aceea am citit-o prima dată și în nr. 251/2008. De mediarul Maramureșului”, o impresionantă

ditat asupra articolului scris de Vintilă Mihailescu - „Cui îi e frică de MTR?”. Nici materialul „De dărâma încă un monument istoric” (Andrei Pipidi) nu trebuie trecut cu vederea. Așa cum ne-a obișnuit, „Dilema veche” nu te lasă în pace până nu o citești integral.

♦ Am cumpărat nr. 3/2008 al revistei „Stare de urgență” de la o fată, care îl vindea în incinta Romexpo, la Târgul de carte „Gaudeamus”. Nimic de zis, semnatarii, aproape în întregime, sunt buni condeieri.

Realitățile de peste Prut ne sunt dezvăluite fără menajamente, crud, adevărat. Am citit cu sufletul la gură în cele patru pagini interioare materialul: „Tactici de rezistență x poliția globală”. Deși este un număr depășit, merită toată atenția.

♦ Și revista „22” (nr. 49/2008) acordă atenție scandalului creat de interesele oneroase ce lovesc în Muzeul Țăranului

Român din București. Cum vor fi soluționate aspectele scoase în evidență de inspecția Ministerului Culturii și Cultelor, rămâne de văzut. Remarc faptul îmbucurător că „22”-ul a devenit, dintr-o revistă cu granițele închise, una deschisă spre publicul cititor. Mă refer aici la incontestabila calitate a materialelor și a temelor dezbătute.

♦ „Ardealul literar” (nr. 1-2/2008) este o revistă ce devine din ce în ce mai căutată de către iubitorii de literatură. În cele 86 de pagini ale acestui număr își găsește locul atât nume cunoscute cât și autori care abia acum intră pe poarta culturii țării. Consider

că acesta e marele atu al publicației, încurajarea și susținerea unor voci noi care nu prea au avut șansa de a fi băgate în seamă până acum.

♦ La Hunedoara apare, cu sprijinul Consiliului Județean, o revistă de literatură și artă numită „Provincia Corvina”, fondată în 1996 de poetul Eugen Evu. Cele 64 de pagini ale nr. 10/2008 constituie, pentru cititorul avisat, un moment de liniște și o bogată sursă de informare în ceea ce privește activitatea scriitorilor și poezilor publicați.

Cititorul de reviste

Fuga de ziduri

Zalău (uitați-vă suuvs, spre nord-vest, pe hartă), prin ultimele apariții editoriale, da semn că se întâmplă ceva. Alceva.

Mă refer aici, în ordinea apariției, la următorii autori și cărțile lor:

- poetul și prozatorul Ion Pîtoiu-Dragomir, membru al Uniunii Scriitorilor, cu volumul bilingv româno-francez de altfel de poezie - „MIRACOLE - HAIGA” (Ed. Caiete Silvane - Zalău, 2008) volum ilustrat cu har de fiul domniei sale Ion I. Pîtoiu;

- poetul și prozatorul Florin Horvath, cu romanul istoric „Un templier la Sarmizegetusa” (Ed. Delta III - București, 2008);

- poetul, prozatorul și traducătorul Daniel Hoblea, cu volumul „Gâlceava himerelor” (Ed. Herald - București, 2008) și

- poetul, prozatorul și jurnalistul Daniel Săuca, finalizând, cu „HOMO SILAGENSIS - Volumul III - pagini de jurnal, tablete, gânduri” (Ed. Caiete Silvane - Zalău, 2008) proiectul mai amplu al acestei lucrări...

Multe ar fi de spus și de scris. Multe de făcut. Și totuși, foarte pe scurt, o referire, mai întâi, la Daniel Săuca - „normalul fantastic” - după cum se autodefineste, la care

asistăm la flash-uri ale (i)realității imediate și mediate, din perspectiva observatorului aparent detașat, rece, neimplicat. Aparent. Fragmentele de jurnal par a fi încercări de evadare dintr-un pragmatism (social) la care îl obligă profesia spre „intervale” capabile

să (re)constitue universul în care se simte bine și care îl definește altfel decât realul imediat.

Place sau nu, și în aceste fragmente, Daniel Săuca se străduiește să rămână cât mai distanțat de o eventuală „intruziune” a sentimentalismului. Cum? Printr-un stil (comentariu) uneori acid, alteori sarcastic. Uneori persiflant, alteori ironic.

În realitate măști sub care se ascund „Lacrimi. Și nu mai poate urca nimeni Golgota. Nu mai merită”. Și nu mai poate cobori nimeni prin „sudoarea timpului”. „Aproape nimic despre insula din mijlocul cerului. Dumnezeu, ca un naufragiat apolitic.” (pag. 59)

Despre ceilalți autori și cărțile lor voi face o (foarte scurtă) referire de ansamblu. De ce? Pentru că au ceva în comun: magia. Fiecare, în altă gamă, recompun lumea, în viziuni care spulberă noua paradigmată ce tinde să se instaleze: cea a „omului răitacit printre rafturile mall-urilor”.

„Miracolele” lui Ion Pîtoiu-Dragomir sunt instanțane ale Clipei, sustrasă perisabilității, prin surprinderea „mişcării în suspensie” dacă se poate spune așa, sugestie a implacabilului reversibil, salvat de la iminentă prin capacitatea înveșnicirii secundei: „Fluturi de seară/ iau aur dintr-un apus/ și-l pun pe aripi...” (IMPLINIRI)

Are loc o transmutare, o iradiere a Cu-vântului în cuvinte, mult mai vagi, mult mai palide decât holistica simțire-gând-imagie, ceva precum „ce a pierdut fluturile de pe aripă”, dar amplificată ca semnificație de ilustrațiile (Ion I. Pîtoiu) pline de vitalism, cântec, mișcare înăuntrul secundei „oprite” din cădere: „Aripă ruptă/pe zăpadă, în soare, moartea cu zămbet.” (AMĂGIRI)

În același sens, al abstragerii de sub temporar, semnificativă, în construcția volumului, mi se pare și lipsa numerotării paginilor. Important nu este certitudinea evidenței, ci capacitatea de a o transfigura, de a sesiza schimbarea aceea pe care o provoacă „un fluture dând din aripi”, de a-i răspunde cu „înveșnicirea” clipei, care nu este altceva decât timp explodat în arterele sufletului, ca să îl țină repede și viu: „Vibrează umbra/pe undele răului/gând în mișcare.”

În cazul lui Daniel Hoblea („Gâlceava himerelor”) avem de-a face cu o carte bulversantă, metafizică, subversivă, în sensul dărâmării locului comun, a „bobânaclor”

metafizice, a deconspirării Himerii și ficelilor ei - iluziile. O carte paradoxală: aspră și tandră, lucidă până la exasperare, dar plină de poezie, certătoare, dar imblinzind „viperele” Neferii. O carte în care se dărâmă, se jertfește și se construiește la loc, printr-o incurșuire și survolare, întâi a eu-lui în raport cu lumea „pavlovizată” care-l constrânge/destramă/strânge, apoi în raport cu cea a mai atotcuprinzătorului Sine.

Tot acest superb demers s-ar putea numi „în căutarea Logos-ului pierdut”: „Faptul că oricare realitate este trans-lingvistică reprezintă un adevăr de bun simț, care frizează locul comun. E evident că, de pildă, cuvântul „soare” este incommensurabil cu astrul ce poartă acest nume. Ceea ce este evident - și, deci, neliniștitor - e gândul că, poate, sursa și consecințele acestei lipse de comună măsură dintre cuvânt și realitate desemnată de el ne vor rămâne în veci de nepătruns. N-afi simțit niciodată că limbajul nu este din lumea aceasta?” (pag. 29)

O carte-îndemn la expansiune întru cucerirea, decantarea și trezirea văz-duhului din noi, a vederii (lucide) cu inima, întru aflarea propriei identități în marea Identitate.

Altfel, ce am fi, întru un mare - Cosmosul și universul mic-omul, ce am fi fără EL? „Găințarii efemere ale Cosmosului.” (pag. 44)

În ce privește romanul istoric al lui Florin Horvath, „Un templier la Sarmizegetusa”, așa începe cu (cine spunea, cine spunea, cine spunea?) următorul citat: „o poveste bună te transportă în cer!” Dacă ea este documentată, „cu-atât mai bine țării!”

În ce mă privește, ca prim și aspru (cât mă ține asprimea) critic al scrierilor lui Florin, mă interesează mai puțin cât de documentată este o scriere, cât capacitatea acesteia de a declanșa înăuntrul ființei mele resorturi care mă fac să exult, să cad pe gânduri, să cânt, să dansez (metaforic vorbind).

Și totuși, dacă, foarte pe scurt, sentimentul profund al apartenenței la un neam se numește patriotisme (știu, știu, știu, dar prefer „desuetudinea” aceasta) cum s-o fi

numind cel al apartenenței și participării la înțelepciunea (da, da, da!) vibrația, misterul unei lumi care, departe de a fi descifrată, trimite, peste timp semne și semnale că încă are multe de spus?

Pentru că și Florin Horvath, într-o altă gamă și cu altă țintă, pornește în căutarea, cercetarea și conturarea unei identități: una simbolică și simbolistică, impregnată de pasiunea descifrării semnelor în piatră, în vechi documente, în propria simțire și conștiință.

Subtextul, pretextul și supratextul: mitica Sarmizegetusa, și altfel decât știm despre ea. Romanul e o construcție în care adevărurile istorice (documentate) se suprapun adevărilor lor personajelor ce exprimă și se exprimă prin limba uitată, ignorată - a simbolisticii.

Prin urmare aventura este și ea spirituală, arhetipală, ezoterică, centrată pe motivul jerei, prezentă și în celelalte romane ale lui Florin, așa încât, dacă „instrumentarul” prezent în carte nu este tocmai la îndemâna cititorului, „radarul” acestuia poate da semnale false...

Pasionat al dezlegării semnelor (în piatră, în timp, în văz-duh) Florin Horvath „vede” în ele

fapte ale căror sensuri nu sunt deloc întâmplătoare. Sunt „semnale” ale Vremii cu tainele ei - oamnenii - sustrăgându-se temporalului căruia îi dau ce se cuvine, luptându-se să păstreze ce se cuvine pentru Dumnezeu.

Și datorită lor încep să mă simt mândră că sunt om (mă rog, oamă), că aparțin sistemului solar, galaxiei Calea Laptelui, constelației Andromeda, planetei Pământ, continentului Europa, țării România, județului Sălaj, orașului Zalău, Cenuclului Silvania (președinte prof. Iuliu Suciu), că Dumnezeu m-a înveșnicat fizic și spiritual cu acești - că altfel nu le pot spune - prieteni vrăjitori. Ion Pîtoiu-Dragomir, Daniel Hoblea, Florin Horvath, ultimului (Doamne, era să uit!) fiindu-i și soață.

Nu mă credeți? Luați de citiți!

Sărbători ferice!

Dina HORVATH

Poet în 2008

Valentina BECART

Ruga unui poet

Nu-mi lua Cuvântul
doamne
și nu ucide-n mine noaptea
în care
ca un nebulon te caut...
și caut
- adevărul -
pe chipul tău de gheață
oglinzind
ca un balans - sfârșitul -
deasupra hăului... ce-adulmecă tăcerea.

O, iartă-mi îndrăzneala
de a-mi pune pe frunte
cununa suferinței
și-a răscolii nevolnic
- în lumini interzise -
sunete ce se nasc muribunde...

...sînt spaima Golgotei
pulsând ca o rană în sânge...

călăii așteaptă un semn...
o, doamne, o, slava-ți sunt nedemn
dar mă plec în genunchi
și te rog
nu-mi crucifica singura taină
ce mă leagă de tine...
Stăpâne!
tu ești Cuvântul meu -
și eu
sclavul supus - ce-și caută gloria
în nopți golițe de suflet
iubindu-te...
sfășiat de plânsul lucidității
de plânsul lucidității...

Momentul de respiro
Se aud colindătorii

Ce clipe înălțătoare ne cercetează iar
Ca un fior prea tainic de sfânta resemnare,
Aici unde ceresul și precuratul har
Simțim cum ne umbrește adânc, pe fiecare.

Suntem părtașii unei nașteri sfinte
De peste vremuri ca un ecou în timp,
Spre ceruri înălțând ruga fierbinte
Colindul nostru - precuratul nimb.

Vestim azi nașterea fără pereche
Se aud colindătorii lui Hristos,
Și-n sfânta noastră patrie străveche,
Colindele sunt praznic luminos.

Voi glasuri minunate de copii
Purtați iar faima craiului fericite,
Și voi părinți, din inimile vii,
Al vostru înn spre cer să se ridice.

Dați lui Iisus toți slava cuvenită,
Colindul păcii ca o rugăciune
Precum lumina ce nicidecum n-apune;
O taină a împăcării dăruită.

Radu BOTIȘ

În format tipografic, revista SINGUR
poate fi procurată de la următoarele
puncte:

- Brașov: Brașov, Librăria OKIAN, str. Mureșenilor, nr. 1
 - București: Librăria din fața Muzeului Literaturii Române (zona P-ța Romană-Calea Victoriei)
 - Dâmbovița: Târgoviște, standul de flori din Complexul MUNTENIA, parter
 - Sălaj: Zalău, chioscul AF BUTU (zona Piața Agroalimentară centrală)
- Datorită faptului că nu am reușit să definivăm problema difuzării revistei în România, cititorii o pot procura, ca și până acum, de la subredacțiile noastre sau o pot comanda pe adresa redacției. Vă mulțumim pentru sprijin și înțelegere. Rămânem împreună!

ȘI MAI SIMPLU!

Pentru a vă abona sau pentru a sprijini financiar revista SINGUR, puteți folosi și modalitatea de mai jos:

Mergeți la orice sucursală a BRD (Banca Română de Dezvoltare) și depuneți suma dorită pe cardul ce are următoarele date:

BUMB GRIGORE MARINEL

Cont nr.: 160 VS 08392181600

Expiră la data: luna mai, 2010

Anunțați telefonic sau prin e-mail ca ați făcut depunerea.

Redacția revistei "Singur" urează tuturor cititorilor săi "La mulți ani!"

Mulțumim că ne citiți și ne cumpărați revista. Nu publicăm în ea pentru a vă demonstra cât de mari și geniali suntem, ci pentru a vă aduce un moment de

frumusețe și căldură sufletească. Ne așteaptă un nou an care nu va fi mai diferit decât precedentul - aceleași griji, aceleași probleme le vom avea. Totuși, fie ca 2009 să vă aducă realizările și mulțumirile care n-au fost posibile în 2008.

Rămânem împreună!

Ce și cum

Au sprijinit financiar apariția revistei SINGUR:

Carmen Focea (București), Nicolae Iștoc (Oradea), Florin și Dina Horvath (Zalău), George Ioniță (Titu, Dâmbovița), dr. Radu Negoescu (București), Constantin Predescu Neacșu (Lungulețu, Dâmbovița), Ioan Mircea Popovici (Constanța), Dumitru Melania (Zalău), Aurora Pordea (Oradea), Florin Ifrim (Brașov). Mulțumim sincer pentru aportul Dvs.!

Mulțumim și pe această cale firmelor:

SC QBIT SRL (București), SC TRIA'S AMWAY SRL (București), SC CONSTRUCTPACK SRL (Sighetu Marmației), SC EVES COM SRL (Brașov), SC ELTUNG SRL (București).

Lucian PERTA

Parodii după...

Adrian Munteanu

Casa Profesorilor
(din revista „Singur”, nr. 3-4-5/2008)

Deschid o carte. De sonete-i plină,
Dar am și cărți destule de povești,
Mi-aș fi dorit și tu să le citești,
Tu, cititor, cum ai luat lumina.

Dar nu citești. Sau nu cărți românești...
Profesorii, desigur, sunt de vină
Că n-au știut să îți pună cartea-n mână,
Iar de fi-o pun, ca ars tu te ferești.

Pe vremea mea puneam burta pe carte,
Dar niciodată nu eram sătul
De vraja ei, de gustul ei aparte...

Nu se pune problema să tragi chiul
Că ne bateau profesorii de moarte.
Am fost bătut și eu. Dar nu destul...

Dina Horvath

de tranziție
(din revista „Singur”, nr. 3-4-5/2008)

Picura mama
ultimele picături de ulei
din sticlă—
va ieși cumva supă
de oase, de clei.
Mie nu mi-e frică
de asta, ci doar
de faptul că la masă iar
o să vină și poetul
din vecini (săracul,
el nu are nici oase)
Mama desigur că o să-l lase
să ne citească câteva poeme,
după,
drept plată pentru zilnica supă.
la el toată construcția poeziei
e un manifest împotriva Pustiei,

deși, tot vorba mamei,
mai bine-ar face greva foamei.
Ce mai - e tranziție
și a murit de inanție,
face parte din condiție...
dar eu m-am săturat, oameni
buni,
cred că de luni
plec la căpșuni!

Daniel Săuca

La pas prin cartierul vestic I
(din revista „Singur”, nr. 1/2008)

Iar au apărut
Caiețele Silvane în lume,
Deci nu sunt singurul
Care a crezut
În rostul și rolul lor anume.
Clopotele băteau.
Mașinile claxonau,
Cititorii se-mbulzeau
Și după ce citeau,
Mulțumiți zâmbeau,
Dar nu le cumpărau
Ca să vezi, minune,
Deși stiau că-s bune,
Pline de poeme
Și de alte scheme.
Dar ce să le faci,
Spun ei c-au gândaci,
Caiețele mele,
Și-ncă roz, cu pene!

Daniela Șontică

Pentru născuți și nenăscuți
(din revista „Singur”, nr. 1/2008)

Mi-am uitat inspirația undeva,
cred că în perioada intrauterină,
și îmi fac griji până voi afla

Cine și mai ales cu ce scop e de
vină.
Poate că mi-am pierdut-o însă
după aceea,
sau poate că am fost
constrânsă...

Dar nu asta e ideea.

Chiar dacă mi-o luați în nume de
rau, eu o s-o caut cât Odiseea
și când o s-o aflu—îi pun
zurgălău!

Fondator:
ȘTEFAN DORU DĂNCUȘ

Subredacții SINGUR în România:

- Alba - Vasile Bora: vasilebora2003@yahoo.com
 - Brașov - Laurențiu Ciprian Tudor: amza_likon@yahoo.com;
 - Adriana Lisandru: sancho_panza_cervantes@yahoo.com
 - Bihor - Nicolae Iștoc: 0359-177560
 - București - Dana Banu: danabanu2006@yahoo.fr;
 - Florin Caragiu: editura_platytera@yahoo.com
 - Bistrița - Alexandru Uliuiu: aluiuiu@yahoo.com;
 - Melania Cuc: melaniacuc@gmail.com
 - Cluj - Flavius Lucacel: flavius_lucacel@yahoo.com
 - Constanța - Ioan Mircea Popovici: ioanmircea.popovici@gmail.com
 - Dâmbovița - Constantin Predescu Neacșu: predescunc@yahoo.com;
 - Remus Foltoș: remusfoltoș@yahoo.com
 - Galați - Viorel Șerban: 0236-813437; 0263-678860
 - Maramureș: Nicoară Mihali: nicoaramihali@yahoo.com
 - Mehedinți - Dan Șalapa: dan_salapa@yahoo.com
 - Prahova - Oana Zahiu: oanazahiu@yahoo.com;
 - Raluca Șandor : ra_luca22@yahoo.com
 - Sălaj - Dina Horvath: dina.horvath@yahoo.com
 - Sibiu - Florin Oancea: florin_oancea_ro1@yahoo.co.uk;
 - Marius Mitea: thor_son88@yahoo.com;
 - Hermine Câmpean (Mediaș): crocodila1@yahoo.fr
 - Suceava - Mircea Catargiu: 0747-280.131
 - Vâlcea - Cornel Dugășescu: corneliu94@yahoo.com
- Subredacții SINGUR în lume:
- Anglia - Mihai Demianciuc: mdemianciuc@yahoo.co.uk
 - Austria - Harry Danciu: harry69@gmail.com
 - Canada - Dan Lordache: diordache01@gmail.com
 - Germania - Lucian Hetco: lucian_hetco@yahoo.de
 - Italia - Dumitru Ilies: alisgurita@yahoo.com
 - USA (Seattle) - Cristina Spiridon: cristinasirion@yahoo.com

Pe anul trecut, spectacolul revistei noastre s-a încheiat. Vă invităm la cel din 2009!

Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază. Vă rugăm să faceți tot posibilul pentru a ne trimite materialele în format electronic (e-mail, în attach files) și cu diacritice. Materialele corespondenților noștri care nu au fost publicate vor apărea în următoarele numere ale revistei. Vă mulțumim pentru răbdare.

Adresa redacției: Editura SINGUR
Str. Tony Bulandra, Bl. 25, Sc. A, Ap. 8, Târgoviște,
jud. Dâmbovița
Telefon: 072-444.35.87
E-mail: dorudancus@yahoo.com; office@revistasingur.ro
Proiecte ecologice: Gabriel Soare, Constanța Soare:
0722-885.342; 0727-326.058

ABONAȚI-VĂ. Completați talonul și trimiteți-l pe adresa: Revista SINGUR, str. Tony Bulandra, bl. 25, sc. A, ap. 8, Târgoviște, Dâmbovița.
Costul unui exemplar este 1,5 lei.
Taxele de expediere sunt incluse în preț.
Vă rugăm să vă scrieți adresa complet și citeț, pentru ca publicația noastră să vă parvină la timp. Sumele vor fi expediate pe adresa:
SC GD GABRIELLA SRL
CONT IBAN: RO32BTRL01601202H25550XX
C.U.I.: RO22471556
Banca Transilvania, Târgoviște, jud. Dâmbovița
Anexați la talon o copie xerox după chitanța de la poștă

TALON ABONAMENT

Nume, prenume.....
Adresa exactă.....
.....
.....
Doresc un abonament la revista SINGUR și achit următoarea sumă.....
Acest talon poate fi copiat la xerox, dacă cititorii doresc să păstreze intactă revista.
Abonații cu abonamente de sprijin (care înseamnă o donație suplimentară față de suma abonamentului simplu) vor primi din partea editurii, gratuit, cărți și materiale editate în ultimii ani.
Semnătura,